

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura

Quart període

Sèrie C - Número 288

18 d'abril de 2012

Comissió de Polítiques de Joventut

Presidència de l'I. Sr. Gerard M. Figueras i Albà

Sessió núm. 8

SUMARI

Composició

de la comissió (tram. 411-00002/09) p. 3

Sessió informativa

amb el conseller d'Empresa i Ocupació sobre les polítiques de joventut en l'àmbit de l'ocupació
(tram. 355-00074/09) p. 3

Compareixença

del secretari general d'Empresa i Ocupació per a informar sobre les polítiques de joventut
en l'àmbit de l'ocupació (tram. 357-00223/09) p. 6

Compareixença

de la secretària d'Ocupació i Relacions Laborals per a informar sobre les polítiques de joventut
en l'àmbit de l'ocupació (tram. 357-00224/09) p. 9

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallol Traductors Associats · Imprès al Parlament
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 8

La sessió s'obre a dos quarts de cinc de la tarda i deu minuts. Presideix Gerard M. Figueras i Albà, acompanyat de la secretària, Mònica Lafuente de la Torre. Assisteix la Mesa el lletrat major.

Hi són presents els diputats Antoni Balasch i Parisi, Milagros Fernández i López, Anna Figueras i Ibàñez, Joan Güell i Serra, M. Assumpció Laïlla i Jou, Anna Miranda i Torres i Roger Montañola i Busquets, pel G. P. de Convergència i Unió; Daniel Font i Cardona i Núria Ventura Brusca, pel G. P. Socialista; José Antonio Coto Roquet, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Laura Massana Mas, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Pere Aragonès i Garcia, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya.

També hi són presents els membres de la comissió Inés Arrimadas García, Carlos Cabanillas Nájera, David Font i Simon, Gerard Gómez del Moral i Fuster, Javier López Fernández, Pau Planelles Oliva, Marcos Sánchez Siles i Lorena Vicioso.

Assisteix a aquesta sessió el conseller d'Empresa i Ocupació, Francesc Xavier Mena i López, acompanyat del secretari general, Enric Colet Petit, i de la secretària d'Ocupació i Relacions Laborals, Esther Sánchez i Torres.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Composició de la Comissió de Polítiques de Joventut (tram. 411-00002/09). Proposta de substitució d'un membre especialista.
2. Sessió informativa de la Comissió de Polítiques de Joventut amb el conseller d'Empresa i Ocupació sobre les polítiques de joventut en l'àmbit de l'ocupació (tram. 355-00074/09). Sessió informativa.
3. Compareixença del secretari general d'Empresa i Ocupació davant la Comissió de Polítiques de Joventut per a informar sobre les polítiques de joventut en l'àmbit de l'ocupació (tram. 357-00223/09). Compareixença.
4. Compareixença de la secretària d'Ocupació i Relacions Laborals davant la Comissió de Polítiques de Joventut per a informar sobre les polítiques de joventut en l'àmbit de l'ocupació (tram. 357-00224/09). Compareixença.

El president

Molt bona tarda a tothom. Iniciem aquesta sessió de la Comissió de Polítiques de Joventut; primer, preguntant si hi ha substitucions per informar per part dels portaveus. *(Roger Montañola i Busquets demana per parlar.)* Senyor Montañola.

Roger Montañola i Busquets

Sí, la senyora Assumpció Laïlla substitueix el senyor Albert Batalla i la senyora Anna Miranda substitueix la senyora Milagros Fernández.

El president

Cap altra substitució? *(Pausa.)* No.

Composició

de la comissió (tram. 411-00002/09)

Doncs, primer també, i abans de prosseguir amb l'ordre del dia, els demanaria... doncs, d'informar i de votar –per assentiment, si així ho permeten– que el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya ha canviat de president i, per tant, ens correspon incorporar el nou president com a membre d'aquesta comissió, que és el senyor Sergi Contreras Mota.

Si ningú hi té cap inconvenient, aprovaríem la seva participació per assentiment. *(Pausa.)*

I tot i així, doncs, també informar-los que avui ell no hi pot ser i que el substituirà, tal com ens han informat, la senyora Lorena Vicioso. És així? *(Pausa.)* Lorena Vicioso, la tenim per aquí? *(Veus de fons.)* Allà baix, molt bé. Doncs, benvinguda, senyora Vicioso.

Molt bé. Ara sí, doncs, prosseguim amb l'ordre del dia d'aquesta Comissió de Polítiques de Joventut, en la qual jo diria que tenim avui una de les sessions amb més contingut. Saben que ja fa diverses comissions que parlem i abordem tota la problemàtica de l'atur juvenil i, per tant, intentem escoltar entitats i diversos organismes del Govern a l'hora d'escoltar quines mesures podem prendre entre tots per tal de reduir les xifres d'atur juvenil. I és per això que ens acompanyen els màxims responsables del Departament d'Empresa i Ocupació del Govern del país, als quals els agraïm la seva assistència.

I abans, doncs, de presentar-los, m'agradaria també fer notar la presència del director general de Joventut, del senyor Toni Reig, el qual vol assistir en primera persona, per escoltar, diguem-ne, la compareixença en aquest cas de les tres persones, a les quals els agraïm que hi siguin.

Intentarem ser, avui, escrupolosos amb el temps. Hi haurà, primer, una part de compareixença per part del Govern; obrirem, com sempre, el torn als grups, i hi haurà, doncs, una tanda per poder respondre.

Sessió informativa

amb el conseller d'Empresa i Ocupació sobre les polítiques de joventut en l'àmbit de l'ocupació (tram. 355-00074/09)

És un goig poder donar la benvinguda a la senyora Esther Sánchez, que és la secretària d'Ocupació i Relacions Laborals del departament; al senyor Enric Colet, que és el secretari general del departament; i finalment, doncs, a l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, al qual li agraïm molt que hagi pogut trobar un temps per ser avui amb nosaltres, al qual li dono la paraula perquè comenci la seva intervenció. Quan vulgui, senyor conseller.

El conseller d'Empresa i Ocupació
(Francesc Xavier Mena i López)

Ihustríssim senyor Gerard Figueras, diputat i president de la Comissió de Polítiques de Joventut del Par-

lament, il·lustríssimes senyores i senyors diputats, senyores i senyors, en primer terme deixin-me expressar el meu agraïment, ja que és el primer cop que personalment i com a conseller d'Empresa i Ocupació compareixo davant d'aquesta Comissió de Polítiques de Joventut.

Aquesta és la meva novena compareixença en una comissió del Parlament del meu país, de Catalunya, però és el primer cop que ho fem aquí, a la Comissió de Polítiques de Joventut; habitualment, com saben –i per altra banda és lògic–, ho fem davant de la Comissió d'Empresa i Ocupació. I especialment vull agrair que pugui ser acompanyat, en aquest cas, com ha anunciat el president de la comissió, pel secretari general del departament, el senyor Enric Colet, i per la doctora Esther Sánchez, la secretària d'Ocupació i Relacions Laborals, també del Departament d'Empresa i Ocupació.

President, senyores i senyors diputats, de fet, totes les accions podria dir del pla de govern, però concretament de la conselleria d'Empresa i Ocupació, van adreçades, perquè van adreçades al conjunt dels ciutadans de Catalunya, també, per tant, als joves. I, per tant, totes les polítiques, totes les actuacions que la conselleria desenvolupa..., i és una conselleria amb un nombre de competències realment molt extens i molt particularment adreçades a qüestions dels primers interessos dels joves. Té, per tant, rellevància –i ho agrair– que ens hagin convocat.

Per exemple, aquest matí, davant de la Comissió d'Empresa i Ocupació, juntament amb el director general d'Indústria i el conseller delegat d'ACCIÓ, hem presentat el Pla d'actuacions industrials i empresarials de Catalunya per a aquesta legislatura. Doncs, bé, els plans estructurals, que han de ser el pal de paller, el full de ruta de redreçar la competitivitat industrial de la nostra economia –i som una economia de tradició i vocació industrial, i aquest Govern ho manifesta explícitament–, aquests plans estructurals no podrien implementar-se si no comptem amb els joves del país. Perquè es tracta d'internacionalitzar l'economia, i això requereix una sèrie de competències i d'actituds que són molt presents en els joves i, malauradament –malauradament–, no disposem..., en generacions diferents.

O, per exemple, un altre pla estructural és la innovació. I la innovació va molt lligada a l'esperit de les persones que estan en aquesta etapa de la vida que és la joventut. O inclús en l'atracció d'inversió estrangera directa, on constatem que les empreses que s'interessen per localitzar-se a Catalunya fonamentalment el que busquen són persones joves amb competències professionals i personals d'obertura mental, de coneixements específics i, particularment, a vegades, per exemple, d'idiomes, que caracteritzen molt el perfil dels joves catalans.

És més, si m'ho permeten –i, una mica, ho exemplifico–, aquest Pla d'actuacions industrials i empresarials que hem presentat aquest matí a la Comissió d'Empresa i Ocupació situa plans tractors que molt, molt específicament –molt específicament– impulsaran els joves.

Per exemple, com saben –i això és un mèrit molt compartit de persones i institucions de molt, molt diversa condició–, Catalunya –i concretament la seva capital, Barcelona– és la seu, fins a l'any 2018, de la Mobile World Capital Foundation, que va molt més enllà d'una qüestió de tecnologies mòbils, va a una nova concepció de les relacions econòmiques i humanes. Aquí, clarament, els joves seran el gran element tractor d'aquest pla. No voldria trivialitzar, però l'altre dia sentia un senyor ja d'una certa edat, un avi, que deia: «Jo, quan tinc un problema relatiu a tecnologia, ja no pregunto al meu fill, que té quaranta-cinc anys, pregunto al meu nét, que en té vint, perquè el meu fill amb quaranta-cinc anys ja no acaba d'entendre això.» Això, que és el present i que serà el futur, sens dubte compta amb els joves.

Per tant, vull dir que pràcticament totes les polítiques que implementa la conselleria d'Empresa i Ocupació, per molt que vagin adreçades al conjunt de la població, al voler guanyar un millor futur per al país, clarament van adreçades i hauran de ser protagonitzades pels joves. Acabo d'esmentar la Mobile World Capital. Un altre pla tractor fa referència a la mobilitat sostenible i, per exemple, a tot el que fa referència a la substitució progressiva –a la transició– de motors de combustió interna cap a vehicle híbrid i elèctric, començant per la motocicleta i acabant per l'automòbil.

Hi ha un conjunt de plans que nosaltres anomenem «instrumentals», en el sentit que han de ser les palanques que impulsin aquest millor futur per a la societat catalana i per al país. Un d'aquests plans instrumentals, que l'hem batejat com el programa «Catalunya emprèn», aquest sí que va molt i específicament adreçat als joves i, per tant, s'hauria d'incardinar dintre d'això que anomenem les «polítiques de joventut».

El secretari general, el senyor Enric Colet, que és l'encarregat últim o, en tot cas, si m'ho permet, sota la meua direcció, però en definitiva és el que porta a terme a hores d'ara el programa «Catalunya emprèn», exposarà els perfils d'aquesta qüestió; que, hi insisteixo, va molt adreçat i fonamentalment ha de venir impulsat des dels joves, i per tant s'incardina dintre de les polítiques de joventut. I no només, lògicament, des de la conselleria d'Empresa i Ocupació; d'altres conselleries, com puguin ser la d'Economia i Coneixement, pel que fa a l'àmbit universitari; també, lògicament, en etapes formatives prèvies, conselleria d'Ensenyament; tantes i tantes altres instàncies del mateix Govern i de la Generalitat de Catalunya, i òbviament d'altres instàncies públiques –ajuntaments i altres entitats socials.

Per tant, voldríem centrar una primera part de la presentació de les polítiques de joventut de la conselleria d'Empresa i Ocupació en el «Catalunya emprèn», perquè fonamentalment volem enfocar, més enllà que la introducció –i a tots ens preocupa, òbviament, la qüestió de l'atur–..., nosaltres veiem els joves des d'aquesta perspectiva, si ho volen dir, molt més proactiva, molt més positiva, com és la de l'emprenedoria.

Podríem fer tot un repàs –que no el faré– de tota la resta de polítiques que s'impulsen des de l'àmbit industrial i empresarial. Dintre d'unes dates vindrà també

aquí, al Parlament..., la presentació del Pla d'energia i canvi climàtic. Això ja ho hem presentat a govern, i la propera setmana concretament el farem públic en la roda de premsa posterior a la reunió de govern. Doncs, bé, aquí també hi pensem i requerim el concurs dels joves, perquè en l'horitzó 2020, que és la referència europea, volem fer –i això no és nou– una aposta ferma per les energies renovables; pensem molt particularment en l'edifica, en l'edifica *offshore* flotant, i en altres fonts d'energia renovable, on es requereix formació de les darreres fornades –per tant, persones joves. I habitualment qui s'hi imbrica més –no només amb el cor, sinó també amb el cap i com a activitat econòmica i professional– són els joves. O què dir, per exemple –i també el portarem al Parlament–, del Pla de turisme.

Vull, per tant, en aquest sentit, deixar molt clar que la nostra aproximació, per dir-ho així, al que són les polítiques de joventut, ni molt menys parteix del fet que una situació de dificultat econòmica i laboral com la que tenim ara ha de ser un signe de condemna, sinó una oportunitat. Independentment –i vull fer aquesta declaració d'intencions– de la situació conjuntural econòmica, des de la conselleria d'Empresa i Ocupació pensem que els joves, en el seu període de formació més intens, que coincideix amb aquestes etapes de la vida –encara que jo penso que la formació està sotmesa a allò que en diuen la «teoria del iogurt», és a dir que té data de caducitat i, per tant, que cal renovar contínuament la formació i, d'alguna manera, fer formació contínua al llarg de la vida–..., que aquest període de formació més intens que es relaciona amb la joventut ha d'incloure un component internacional. Així ho crec. I, per tant, el fet que una persona, un jove català, inclogui... I jo, hi insisteixo, ho faria d'una manera inclús absolutament, per dir-ho així, obligatòria a tots els joves de Catalunya: que incloguessin un període de formació fora del país, sigui formació professional, sigui formació universitària, sigui formació ocupacional, el tipus de formació que sigui. Penso que això aporta molt al jove, i en cap cas considero que aquí hi ha una pèrdua; òbviament que hi han molts programes al respecte.

Però, és més –i per això he començat argumentant per la via de la formació–, jo crec en l'*iter* laboral d'una persona –i jo li recomanaria que fos més quan s'és jove, és a dir, a l'inici de l'activitat laboral–, de tenir un període d'activitat laboral, professional, fora del país, perquè penso que això aporta moltíssim. En cap cas considerem que sigui això que s'ha dit, «una fuga de cervells»; en cap cas considerem que sigui un *brain drain*, que en diuen els anglosaxons; en cap cas considerem que és una pèrdua. Podria ser una pèrdua; podria ser una pèrdua si aquestes persones, que una gran part del seu període formatiu ha estat al seu país, a Catalunya..., que després es perdés aquest capital acumulat. La major part de les persones que tenen experiències professionals, d'una manera o una altra, acaben retornant al país. I si no retornen, són la millor porta d'entrada que tenen les empreses i el país en general al mercat mundial, que és el nostre mercat; el nostre mercat és el món, la competitivitat de la nostra economia rau en això.

Fixin-se en una cosa, senyores i senyors diputats. Avui dia a Catalunya –a Catalunya–, i concretament a la ciutat de Barcelona, hi ha molts més joves d'altres països –de països tercers– que tenen activitat professional aquí; de vegades en períodes curts, potser ja relacionats amb unes vacances, o en un període de recés dels seus estudis, o inclús seleccionades per empreses –els convido a visitar totes aquestes empreses de comerç electrònic on veuran centenars de persones treballant, on el 80, el 90 per cent són persones que no són catalanes. Hi han més joves de la resta del món que treballen a Catalunya, que no joves de Catalunya que treballen a la resta del món. Els tenim així quantificats. Algú podria veure aquest fet com una connotació negativa. Jo veig el fet que hi hagi molts joves del món que treballen aquí com una qüestió positiva. I veig, quan joves de Catalunya tenen una experiència professional a fora –òbviament, si és voluntària millor que no obligada, i aquí anirem ara al problema–..., ho veig com una qüestió positiva: el reforçarà a ell com a persona, i al país com una economia internacionalitzada, innovadora, amb capacitat d'emprenedoria.

És veritat, de tota manera –i no els ho vull amagar–, que en molts casos aquesta qüestió que comento d'una experiència laboral a fora del país és obligada; és obligada, derivada de la situació dramàtica d'atur juvenil, amb taxes a l'entorn del 50 per cent, a vegades inclús superiors. Això és un drama social i personal, perquè això, com sabem, ataca no només una qüestió que podria fer referència a unes fonts d'ingressos que donin autonomia personal als joves, és que ataca el seu desenvolupament personal, social, familiar, vital, convivencial. Per tant, la reducció al més aviat possible i de la millor manera, és a dir, amb feines de qualitat –per molt que en alguns casos són primeres etapes professionals de la vida i, per tant, això també té unes conseqüències en termes, a vegades, d'ingressos–, aquest és l'objectiu últim de la conselleria d'Empresa i Ocupació. La reducció de les taxes d'atur és l'objectiu últim de tota l'acció de govern, i concretament de la conselleria d'Empresa i Ocupació.

Si hem de fer –ho hem fet– un pla d'actuacions industrials i empresarials, si fem un pla d'energia i canvi climàtic, si fem un pla de turisme, si fem tantes i tantes actuacions en matèria de telecomunicacions, d'indústria, de comerç, d'energia, etcètera, és perquè al final els ciutadans en edat laboral –en edat activa laboralment parlant– es puguin guanyar la vida i es puguin desenvolupar, com dic, personalment. Això no és així. Ara no en parlarem, de les raons d'aquesta qüestió –de si ve d'on, de les causes–, partirem d'aquest fet. I el que també voldrem explicar és el desplegament; a partir de l'Estratègia catalana per l'ocupació, que va permetre diagnosticar amb precisió la situació que patim, el desplegament de les polítiques actives.

El desplegament de les polítiques actives és el full de ruta perquè els joves –també altres persones, però els joves– assoleixin aquesta fita –que és personal com a grup dels joves, però que és un objectiu de país–, que és tenir feina, que és tenir unes expectatives de desenvolupament en l'àmbit laboral, hi insisteixo, amb totes les conseqüències, més enllà de la de tenir uns ingres-

sos per tenir autonomia personal i poder, per tant, desenvolupar una vida socialment sostinguda des del punt de vista de l'obtenció d'aquests ingressos.

Per exposar en detall el plantejament del que..., diquem-ne, els PDPA, la política de desenvolupament d'aquesta activació laboral dels joves, la doctora Esther Sánchez, la secretària d'Ocupació i Relacions Laborals, ens presentarà fil per randa quins són els principis generals i les actuacions concretes que despleguem al respecte.

Hi insisteixo, les polítiques de joventut són quelcom més, moltes més coses, que no pas el programa «Catalunya emprèn» o el desplegament de les polítiques actives adreçades a la joventut, però hem pensat que, senyores i senyors diputats, aquests són dos temes cabdals, crítics, en el sentit que són essencials, i per això en la nostra presentació, senyores i senyors diputats, farem aquest plantejament.

Òbviament estem, en els torns de les intervencions i en les rèpliques ulteriors, a atendre qualsevol altra qüestió, perfil, i atendre comentaris, suggeriments, crítiques, per incorporar aquest pla d'acció governamental de la conselleria d'Empresa i Ocupació en matèria de polítiques de joventut i, per tant, millorar la seva implementació i assolir aquest objectiu que, en definitiva, com hem dit, és cabdal per al redreçament a curt termini de la nostra economia i per millorar el posicionament i el benestar del conjunt de Catalunya en l'esdevenidor.

President.

El president

Moltíssimes gràcies, honorable conseller.

Compareixença

del secretari general d'Empresa i Ocupació per a informar sobre les polítiques de joventut en l'àmbit de l'ocupació (tram. 357-00223/09)

És ara el torn, doncs, del senyor Enric Colet, del secretari general del departament.

El secretari general d'Empresa i Ocupació (Enric Colet Petit)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, també vull remarcar l'agraïment perquè he estat convidat en aquesta comissió. Atès que fem una compareixença conjunta, com ha dit l'honorable conseller, jo em centraré en el tema d'emprenedoria, exactament en el programa «Emprèn», que és el nou programa que l'honorable conseller va presentar al Govern abans de Setmana Santa, i que jo ara intentaré donar les principals línies d'actuació i la filosofia per la qual actuarà.

Abans, el que sí que m'agradaria és una consideració de tipus general. Indubtablement, quan parlo d'emprenedoria –i emprenedoria essencialment en el marc d'una comissió de joventut–, és perquè crec, com ja

ha dit el conseller, que l'emprenedoria és un projecte vitalment jove i, per tant, principalment adreçat a la joventut, encara que obert indubtablement a qualsevol persona del país que vulgui realitzar un projecte de tipus empresarial. Per tant, aquesta és la primera.

La segona consideració és que, quan parlem d'emprenedoria, parlem del que els joves poden fer per Catalunya, no del que Catalunya pot fer pels joves, amb el benentès que no considerem els joves un grup a protegir, no és una espècie a protegir, sinó que és una espècie que no necessita protecció. Això, en tot cas... Hi han grups socials, pot haver-hi una minoria de joves que necessitin protecció, però la joventut com a tal no és un grup a protegir, sinó que és un grup que pot contribuir activament al desenvolupament social, polític i econòmic del país.

La tercera consideració que voldria fer és: quan parlem d'empresa, de què parlem? Quan parlem d'empresa, no parlem d'empresa amb finalitat de lucre exclusivament, parlem de qualsevol projecte. I, per tant, aquí parlaré de la paraula «empresa» en un sentit molt ampli. Per mi el senyor Vicenç Ferrer va ser un empresari, encara que es dedicés a promoure la cooperació internacional; o persones que... Per tant, per mi l'emprenedoria social és part de l'emprenedoria, l'emprenedoria ecològica és part de l'emprenedoria, l'emprenedoria en tots els terrenys i no només en allò que tingui purament finalitat de lucre. És l'emprenedor o els emprenedors els que determinen la finalitat del seu projecte. I el seu projecte pot tenir finalitat de lucre o pot no tenir finalitat de lucre; això és una variant, no és un fonament, és cada emprenedor qui determina quina és la naturalesa del seu projecte. I, per tant, hi entren des dels projectes estrictament econòmics i amb finalitat de fer diners –que en la nostra societat són legítims–, fins als interessos..., fins als projectes més socials, amb la finalitat de cooperar i dedicar tots els esforços a terceres persones, inclús a dedicar la vida a ajudar persones, que també són legítims en la nostra societat.

Feta aquesta consideració, voldria fer-ne una altra, i és: si fem una ullada a la història de la humanitat dels últims dos segles, veurem que les revolucions més reeixides són les revolucions empresarials; en els últims dos segles de la humanitat, sobretot del món occidental i estenent-se cap a tota la humanitat en aquest moment, hi ha hagut la revolució de les empreses. Les revolucions polítiques han sigut més efímeres i més sanguinàries que les revolucions empresarials, que han fet transformacions molt més radicals que les transformacions polítiques i, en general, les transformacions polítiques han anat darrere.

Em refereixo a revolucions –com la de la indústria agroalimentària, que està en permanent revolució– que permeten que persones de la nostra edat puguem estar aquí, quan la probabilitat més gran que teníem fa un segle era que no hi poguéssim ser, perquè l'esperança de vida no ens ho haguera permès. O el fet que moltes persones de les que estan aquí hi siguin perquè la indústria farmacèutica ha aconseguit fer arribar unes medecines i uns procediments quirúrgics a persones que fa un segle no hagueren pogut sobreviure.

Em refereixo a internet. Em refereixo a qualsevol cosa que vostès pensin, dels seus hàbits, que han fet des de primera hora del dematí fins a aquesta hora, que ha sigut inventat per innovadors, però que també ha sigut comercialitzat i difós per empreses. El món modern és un món creat per les empreses.

I, per tant, jo des d'aquí els crido a pensar, quan des de la perspectiva de la joventut volem canviar el món, que pensem que les empreses són un dels mecanismes més potents de canviar el món. I amb les empreses, el món canvia cap allà on volen els seus emprenedors, perquè són ells els que lideren el projecte, i són molt més efectius –almenys així ho demostren els últims dos segles de la humanitat– que molts altres camins, que de vegades són més idealistes però menys pràctics. Per tant, també voldria aquesta consideració: l'empresa com un mecanisme de canvi social, de canvi polític i de canvi indubtablement econòmic.

Un altre element que voldria introduir és que l'emprenedoria és, segurament, un dels camins que ofereix la societat a la més plena llibertat per decidir el futur d'una persona. Ser empresari, ser emprenedor, és una carrera professional que permet la màxima llibertat. I, per tant, aquells que volen la llibertat i busquen i recerquen la llibertat..., és per pensar-s'ho, indubtablement.

Una altra consideració que voldria fer és la responsabilitat social. Els emprenedors, els empresaris, generen externalitats. A part dels seus fins –els fins que persegueixen–, generen externalitats positives per a la societat; de vegades també negatives, i aleshores hem de cridar a la responsabilitat social, però en principi positives.

La primera externalitat positiva que generen els emprenedors són llocs de treball. Sense empreses no hi han llocs de treball; sense empreses no hi han impostos. I sense impostos no hi ha estat del benestar ni llocs de treball en el sector públic. El motor –el motor– de la creació de llocs de treball són les empreses i els emprenedors. Si estem d'acord que el principal problema de Catalunya és l'atur, haurem d'estar d'acord que el principal problema de Catalunya és que no hi ha empreses suficients per crear llocs de treball per a tots els catalans. I, per tant, que, perquè resolguem el problema de l'atur, necessitem empreses suficients que dotin de llocs de treball tots els catalans, ja sigui directament, o sigui a través de la generació de riquesa i impostos a través del sector públic.

Per tant, entenem el programa «Emprèn» com un programa de creació d'ocupació i un programa de transformació de la societat. Necessitem crear ocupació? Sí, no hi ha dubte. Necessitem transformar la societat? Sí, no hi ha dubte. En aquest moment, la nostra societat és econòmicament inviable –avui és econòmicament inviable. Com podem ser econòmicament viables? Podem ser econòmicament viables creant la riquesa del nivell del benestar que exigim. Si volem sostenir una sanitat com la que volem, volem uns serveis socials com els que volem, necessitem crear la riquesa equivalent –i sostinguda en el temps, no fluctuant. Per tant, necessitem crear les empreses, suficient quantitat d'empreses i suficientment fortes per poder-ho fer.

I necessitem transformar el món també amb altres coses, la nostra societat amb altres coses. Volem llocs de treball de més qualitat, no només qualitat pel fet que estiguin més ben remunerats; no volem –almenys jo– que la generació dels meus fills, és a dir, dels joves actuals, tinguin ingressos inferiors als que té la meua generació. I per poder fer això necessitem llocs de treball de millor qualitat. El nostre teixit industrial actual no crea llocs de treball de tanta qualitat com la que desitgem; per tant, aquí també hem de fer una revolució.

Una altra revolució que hem de fer: l'economia s'ha globalitzat, no vivim en un lloc aïllat. Com deia el conseller, necessitem innovar i necessitem internacionalitzar-nos, globalitzar-nos, necessitem..., el nostre món és el món, ja no és les petites fronteres de Catalunya. I per això necessitem una generació de gent que visqui que el seu món és el món i no les petites fronteres de Catalunya.

Aquestes són les revolucions o els trets d'una revolució que necessitem.

Aquesta revolució, si mirem els col·lectius de Catalunya capaços de fer-la, qui són? La gent de la tercera edat? No els correspon. La gent de la meua generació que portem una bona dosi de fracàs? Dubtós –segurament ho hem de fer. Essencialment, la revolució l'heu de fer la gent jove. Els que heu de canviar les circumstàncies que ens han portat a la situació actual sou vosaltres. Per tant, en el fons vinc a fer una crida i a dir: «Escolteu, que aquí comença el relleu, eh? Aquí hi ha moltes coses que no funcionen i algú les ha d'arreglar. I, és clar, si espereu que les generacions d'abans vostre les arreglin –les que les han espatllat–, anem llestos.» És a dir, els que ens hem gastat tot el pressupost d'inversions de Catalunya per a una generació serem els que us arreglarem els problemes? Difícil, eh?, segurament som la generació més egoista de la història de Catalunya, com ha insinuat el president de la Generalitat.

Molt bé, el pla, per tant, què pretén? El pla pretén donar solució a aquest problema: o activem la societat catalana a la creació d'empresa o no ens en sortim. I quan diem «societat catalana», senyors, això els toca a la gent jove. Jo no li puc demanar això al meu pare, que té vuitanta-tres anys; el meu pare ja va fer el que li tocava. Ho puc demanar a la meua generació, en part, però sobretot ho haig de demanar a la gent jove.

Per tant, què hem de fer? Home, mirin, primer tenim un problema: quan fem les anàlisis de propensió a la creació d'empresa, a l'emprenedoria, ens trobem amb un fet dramàtic, i és que una societat que havia sigut molt emprenedora..., de vegades per força, com per exemple a la postguerra. A la postguerra hi va haver un nivell d'emprenedoria excepcional, segurament perquè no hi havia més remei, però això va revitalitzar la Catalunya després de la desfeta de la Guerra Civil. Avui, com vostès saben, ho tenim bastant fluixet. De fet, curiosament, en aquesta última dècada és quan els joves diuen que prefereixen ser funcionaris que altres coses; per tant, hem perdut bastant l'empenta emprenedora. I no és que ser funcionari sigui negatiu, però indubtablement al funcionari no se li requereix tanta iniciativa com es requereix a altres professions; ni l'as-

sumpció de tant risc, perquè indubtablement la funció d'emprenedor és una funció que comporta riscos personals.

Molt bé, en definitiva, el que hem de fer indubtablement és un canvi en com gestionem l'esperit emprenedor de Catalunya. I això s'ha de fer amb dos tipus d'accions: la primera, en el món de l'ensenyament, i la segona, en el món de l'opinió pública.

En concret, en el món de l'ensenyament, què pretenem? En el món de l'ensenyament pretenem una cosa molt clara: que es generalitzin els programes d'emprenedoria a primària i secundària obligatòria. Com vostès saben, el Departament d'Ensenyament du a terme programes pilot; ha aprovat ja l'assignatura optativa d'ESO d'emprenedoria. Volem que tot això es generalitzi. I no que es generalitzi com una matèria generalitzada, sinó dintre del cos general. I això vol dir un canvi molt important de la concepció que tenen els mateixos professionals de l'educació sobre el que és l'empresa.

Segon bloc en ensenyament: l'ensenyament professional. Vostès saben que necessitem una reforma profunda de l'ensenyament professional en aquest país; s'ha de reforçar. Hi ha tot el projecte del Govern d'integració de la formació professional. Però a tota la formació professional –a tota la formació professional–, la gent ha d'aprendre a crear el seu negoci. Els que aprenen fusteria han d'acabar sabent com es munta un taller de fusteria, i què s'ha de fer per tenir un taller de fusteria, i què es necessita, i quins són els riscos, i quins són els avantatges.

I finalment la universitat. Creiem i volem proposar a les universitats catalanes que totes les titulacions –i dic «totes»– incorporin un treball de creació d'empreses, d'emprenedoria, dintre del seu cicle de formació, com a condició necessària per a l'obtenció del grau corresponent. I això indubtablement no es pot fer sense l'ajuda dels estudiants que formen part dels òrgans de govern de les universitats i que han de donar suport a això. I, per tant, ja els faig una crida a demanar-los el seu suport per tal que els estudiants de les universitats catalanes donin suport a aquesta sollicitud, que siguin agents de canvi i de transformació.

La visita avui en dia de qualsevol campus universitari és un exemple clar de la quantitat d'oportunitats de creacions d'empresa que es plantegen. Això que avui té unes dimensions determinades s'ha de convertir en una explosió, i per això hem de fer que la universitat pensi en clau de creació d'empreses. Recordin que les empreses neixen, creixen, de vegades es multipliquen i moren. I la mort de les empreses moltes vegades és inevitable, però la gran solució és que en neixin; com més en neixen, més n'hi han –sabent que totes, tard o d'hora, es moren.

Finalment, l'opinió pública. Indubtablement, cal un canvi important a l'opinió pública. I en aquest camí hem començat a treballar amb els mitjans de comunicació per tal que els dolents de les sèries no siguin els empresaris, perquè jo ja entenc que als guionistes els és molt fàcil perquè un empresari dona molt de joc, però si l'empresari és el dolent... I vostès saben que no està demostrat que el percentatge d'empresaris do-

lents sigui superior al de metges dolents o al d'altres professions dolents i, en canvi, vostès saben que el percentatge a les sèries de metges bons és molt més gran que d'empresaris bons. Per tant, hi ha una estigmatització social. I no dubto que els metges fan contribucions a la societat, però els empresaris també, perquè, si no, després ens queixem que no hi han llocs de treball. Indubtablement, també hi han empresaris que fan les coses mal fetes i per això hi han els tribunals i les presons.

Finalment, segon gran bloc: la creació d'empreses. Indubtablement el que pretenem és unificar la xarxa del país de creació d'empreses. Vostès saben que en el país les xarxes públiques de creació d'empresa estan fragmentades, eh?, estan fragmentades inclús en el nostre mateix departament; és a dir ACCIÓ per una banda, el SOC, la xarxa Inicia. I això només tres xarxes del mateix departament, ja no els dic tot el que està fora del departament. Es tracta de fer una cooperació interna en el Govern i una cooperació amb el món local i amb totes les entitats que es dediquen –les universitats, per exemple– a la creació d'empreses i a l'emprenedoria.

I per fer això què volem que facin? Primer, assessorament als emprenedors. Hem d'unificar tots els recursos d'assessorament als emprenedors que estan dispersos; indubtablement, amb base tecnològica i orientada als emprenedors, és a dir, no explicant..., des de l'òptica, sinó intentant donar resposta a les preguntes dels emprenedors. I pensem que bàsicament ha de ser a través..., base a internet, vol dir xarxa social.

Segon bloc: tot el tema d'assessorament específic. S'han de reorganitzar i posar en ordre totes les xarxes d'assessorament que tenim i posar-les en nivells; no és el mateix l'assessorament inicial, que els assessoraments més especialitzats, que els assessoraments per a finançament o que els assessoraments per a sectors específics –per exemple, per a l'ecoagricultura. Activar tota la xarxa de tutories i mentors utilitzant l'experiència de la gent que ha passat per situacions semblants. A mi m'agradaria que empresaris d'èxit..., com el senyor Andic, per exemple, que pogués tenir uns quants –parlo del propietari de Mango, el fundador i propietari de Mango– emprenedors tutelats, que li expliquin els seus problemes i ell els digui com ho va resoldre quan s'hi va trobar, etcètera. I qui diu el senyor Andic, doncs, es pot dir tots els empresaris, emprenedors d'èxit –i de vegades també que han fracassat, perquè el fracàs també a l'emprenedoria és molt valuós– del país.

Indubtablement, hem d'atacar la formació d'emprenedoria. La formació d'emprenedoria..., farem un procés de formació generalitzat, amb recursos generalitzats. Avui, la formació *online* i la formació *blended* ens permet arribar a grans quantitats de gent a què no podríem arribar fins avui o fins fa poc temps. Això ens ha de permetre arribar a tothom que vulgui formació d'emprenedoria. Indubtablement, el país ofereix formació de molta qualitat i hem de veure la possibilitat de recursos per finançar que els emprenedors amb més mèrit puguin accedir-hi.

La xarxa de recursos d'emprenedors: els viviers. Hem de posar ordre en els viviers. Hi ha llocs en què falten viviers

i hi ha llocs en què ens en sobren. A Sant Hilari Sacalm ens sobra viver; a Terrassa, l'ajuntament inaugura un viver perquè el que té ja el té ple. Per tant, hem de posar ordre als vivers del país. I això bàsicament ho hem de fer de la mà del món local. També hem de treure alguna de les barreres que en aquest moment hi ha en l'accés a vivers; tenim vivers que no estan plens i, en canvi, hi ha emprenedors del municipi del costat que no hi poden accedir. Com vostès poden entendre, no és precisament una forma òptima de gestionar els recursos.

Hem de posar en marxa tot el programa de suport econòmic per als aturats, un programa específic integrat de suport econòmic per als aturats. I també el programa específic dels autònoms, que vostès saben que, a més a més, té avantatges de subvencions i avantatges fiscals.

Com vostès saben, una de les crítiques més grans que fa la gent per no ser emprenedor és que un emprenedor, segons el Codi de comerç –un empresari–, s'hi juga tot el patrimoni que té. I diuen: «Home, si em compro un pis, si després em va malament el negoci, què passa?» Molt bé, hi ha una cosa que en aquest país no s'utilitza, que és la societat limitada unipersonal. Intentarem que la societat limitada unipersonal..., treure-li unes quantes barreres fiscals que té, perquè el Govern espanyol encara la considera com una societat anònima amb algunes coses, perquè sigui una societat amb els mateixos drets i obligacions que l'autònom, almenys fins a un nivell de facturació. I, per tant, l'emprenedor que faci servir una societat limitada unipersonal, que tingui les mateixes condicions que els autònoms, i així es podrà limitar el risc que si es compra un pis amb la seva parella, doncs, això no queda a l'atzar de com li vagi el negoci.

Tot el tema de..., hem posat ja en marxa la línia d'avaluar garantits de la Generalitat –l'hem posat ara últimament en marxa–; aquesta ja està en la línia del programa «Emprèn». Molt bé.

Segon tema: la creació d'anelles sectorials de coneixement per a suport a l'emprenedoria. Crearem les anelles de l'emprenedoria social, de l'emprenedoria cultural, de l'emprenedoria agroalimentària, totes aquelles que el país demandi; quan n'hi hagi suficient, crearem l'anella de coneixement sobre el tema.

Un altre bloc que voldria destacar: el bloc de suport a les empreses d'alt creixement. Dels emprenedors i les empreses que neixen, que totes són valuoses –des del que pretén obrir una botiga fins al que pretén fer una empresa a partir d'una innovació tecnològica, totes són igual de valuoses–, sí que n'hi han que tenen un potencial de creixement més elevat que d'altres. El que volem fer és un *fast track* –i de fet l'estem muntant–, un camí ràpid, per estirar empreses d'alt creixement potencial. En aquest país, hi han empreses que s'han creat fa dos anys i que en aquest moment ja tenen més de 250 treballadors –per exemple, en el món d'internet o dels mòbils. Bé, aquestes empreses necessiten un tractament especial i necessiten un acompanyament especial. Moltes d'aquestes empreses, a més a més, el seu mercat és el món, i per tant necessiten una ajuda per a la internacionalització, ràpida; o són de tecnologia,

i per tant necessiten ajudes especials per al registre de patents i la protecció de patents a tot el món.

Una altra línia –aquesta més de suport– és tota la línia de creació d'instruments metodològics comuns. Un dels grans problemes és que els plans d'empresa no tenen mecanismes comuns de llenguatge entre tota la gent que es dedica a la creació d'empreses i a l'emprenedoria. Què passa a la pràctica? Que els inversors es tornen bojos, o els elements finançadors es tornen bojos perquè cadascú és fill d'una mare i un pare. Farem un llenguatge comú, un llenguatge franc, a Catalunya, perquè puguin ser avaluats de manera ràpida els plans d'empresa, perquè puguin ser comunicats de manera ràpida. I això també passa per crear metodologies. I això és un camp d'emprenedoria: promoure metodologies d'avaluació de projectes i d'autoavaluació de projectes empresarials.

I, finalment, la creació d'un marc organitzatiu i normatiu del programa «Emprèn». El Parlament ens ha demanat que fem una llei d'emprenedoria. Ja saben vostès que l'emprenedoria no es crea per llei, l'emprenedoria la creen els emprenedors; però si el Parlament ho demana, nosaltres ho fem.

I la segona qüestió important és: el Govern reorganitza tota la seva xarxa sobre emprenedoria, la integra i, a més a més, comencem un procés de treballar en xarxa amb tots els municipis de Catalunya per tal de sumar esforços i no dispersar-nos en un moment que tant els municipis com nosaltres tenim problemes de diners.

Moltes gràcies... Ah!, només voldria acabar amb una cosa, president, i és una frase que intenta resumir el que jo, pensant en la gent jove, de vegades penso, i és la frase: «Els joves que estiguin indignats, creïn empreses, que és una bona forma que els passi la indignació i transformin la societat, com a ells els agradaria que fos.»

El president

Moltes gràcies, senyor Colet.

Compareixença

de la secretària d'Ocupació i Relacions Laborals per a informar sobre les polítiques de joventut en l'àmbit de l'ocupació (tram. 357-00224/09)

És ara el torn de la senyora Esther Sánchez, la secretària d'Ocupació i Relacions Laborals. Quan vulgui, senyora Sánchez.

La secretària d'Ocupació i Relacions Laborals (Esther Sánchez i Torres)

Bé, bona tarda a tots i a totes. Gràcies, president. Membres de la Mesa de la comissió, diputats, diputades, senyores i senyors, voldria agrair, evidentment, també el fet que ens hagin convidat a aquesta sessió d'aquesta tarda i tenir l'oportunitat de traslladar quines són les mesures bàsiques de la Secretaria d'Ocupació i Rela-

cions Laborals en matèria d'ocupació. I voldria també agrair la presència dels màxims responsables de la Direcció General de Joventut, amb els quals treballem, des de l'inici de la legislatura, en tot un seguit de mesures i projectes integrats, amb l'objectiu de facilitar la inserció de les persones joves, de fer-ho en la mesura del possible en llocs de treball de qualitat i, en qualsevol cas i sempre, millorar l'ocupabilitat d'aquests joves.

I com a responsable de la Secretaria d'Ocupació i Relacions Laborals i del Servei d'Ocupació de Catalunya, doncs, necessàriament he de parlar d'aquests 231.400 aturats, persones aturades; significatiu descens o diferència de xifra quan parlem d'atur registrat –a això també m'hi referiré–: 112.411 persones joves registrades a les oficines de l'atur. I, en aquest sentit, doncs, voldria traslladar, explicar, què és el que volem fer per aquestes persones i què és el que volem fer per totes aquelles altres persones joves que finalitzen els seus estudis, siguin quins siguin, i ho fan evidentment amb una expectativa de poder-se inserir en el mercat de treball.

Evidentment no reproduiré ara les xifres esgarrifoses. He esmentat els nombres absoluts; sempre hem preferit parlar de persones individualment i no de percentatges estadístics. Però, bé, en qualsevol cas, les dades sobre quina ha estat l'evolució de l'atur juvenil en els darrers anys són per tots conegudes; també ho és quin és el perfil d'aquestes persones aturades i, per tant, quina és l'aproximació respecte a l'origen d'aquesta situació.

Però sí que voldria detenir-me un moment per analitzar quins són els principals obstacles o quines són les qüestions a tenir en compte en la implementació de les polítiques actives d'ocupació per a joves i, en definitiva, què és el que ha truncat o què és el que trenca tot sovint el diàleg dels serveis públics d'ocupació del sistema d'ocupació de Catalunya –entenent-lo com a xarxa de col·laboració publicopública i publicoprivada–..., el diàleg entre aquest sistema d'ocupació i els joves. És a dir, què és el que ens passa que no arribem als joves –i abans feia referència a la diferència prou significativa entre les persones joves registrades a les oficines d'atur i les persones que consten com a demandants d'ocupació, com a aturades a l'enquesta de població activa–, quins són aquests obstacles? Com arribar als joves?

Evidentment, nosaltres no podem de manera realista afrontar una política d'ocupació o una política que ofereixi una cartera de serveis als joves si no arribem als joves. I, per tant, què és el que hem de fer? Aconseguir que les diferents portes d'entrada a què tenen accés els joves siguin portes d'entrada que finalment portin a un únic vestíbul des del qual rebin informació de tota la cartera de serveis i des de la qual es pugui derivar aquestes persones joves, en funció de quin és el seu perfil, en funció de quin seria el problema que explica, en part, o que dona, en part, raons per a les seves dificultats..., derivar-los perquè des d'entitats públiques o privades més especialitzades, doncs, puguin treballar a fons aquestes qüestions.

I, per tant, aquí és evident que tenim una tasca important de coordinació entre el que serien les oficines, la

xarxa d'oficines de treball del Servei d'Ocupació de Catalunya, amb els centres d'educació –tant els d'educació secundària, els instituts, els centres concertats, les universitats–, els centres d'activitats per a joves –siuquin casals, entitats de referència en els barris i en els municipis–, els serveis locals d'ocupació, les oficines o els punts d'informació juvenil dependents de la Direcció General de Joventut, els serveis socials, o fins i tot els serveis vinculats al Departament de Justícia. Sense aquesta coordinació, evidentment es fa molt complicat que hi puguin accedir aquests joves en la seva totalitat i que ho facin, a més a més, en l'idioma en què parlen els joves i atenen les necessitats que en cada moment poden tenir els joves.

I aquest, possiblement, seria un dels grans defectes que hem tingut tots plegats a l'hora d'abordar les polítiques contra l'atur. Ja és prou significatiu que parlem d'«atur juvenil», evidentment és una expressió que tendeix a estandarditzar, tendeix a globalitzar.

Possiblement molts de nosaltres, quan parlem d'atur juvenil, sabem i som conscients de les diversitats que s'amaguen en aquesta expressió, però de ben segur, quan entrem a analitzar quines són les polítiques que en cada moment es fan per a aquesta diversitat de joves, és quan ens trobem que, malauradament, aquesta generalitat o aquesta estandardització que utilitzem en el llenguatge es tradueix també a l'hora de dissenyar i implementar les pràctiques. Per què? Doncs, perquè tot sovint no som capaços de diferenciar si el que realment necessita aquella persona jove o el que explica la seva situació és que possiblement necessitaria una tasca de suport per al retorn al sistema educatiu, possiblement necessitaria unes tasques o uns serveis de motivació, uns serveis de formació en competències clau; o pel contrari, uns itineraris individuals acordats amb aquesta persona, possiblement una formació tècnica, una formació professionalitzadora, o simplement una tasca de *mentoring* o acompanyament per part d'algun professional d'experiència que, durant un temps, com dic, l'acompanyi en el seu trànsit cap al mercat de treball; o dins del mercat de treball, programes mixtos de formació i ocupació, o experiència pràctica en l'empresa amb posterior acreditació de les competències que hi pugui haver adquirit.

I, per tant, el que ha inspirat –el que ha inspirat– les polítiques o les mesures concretes establertes en el Pla de desenvolupament de polítiques actives –que està al seu abast i que de ben segur tots i totes vostès deuen conèixer perquè ja fa temps que se'n va fer difusió–, un dels principis rectoris i inspiradors d'aquestes mesures ha estat la del tractament diferenciat. I ara, quan parli exactament de quina és la materialització de moltes d'aquestes mesures, doncs, tindrè oportunitat de detallar-ho una mica més.

Un altre dels problemes, relacionat possiblement amb el que comentava abans a propòsit de la coordinació entre administracions: per als serveis d'ocupació de Catalunya, aquests joves que en un determinat moment abandonen el sistema educatiu, sigui en la fase que sigui, i que no vénen a les oficines a registrar-se, aquests joves existeixen en les xifres estadístiques, però per a nosaltres són invisibles. I, per tant, és ab-

solutament crític que, aprofitant les tecnologies de la informació, articlem, arbitrem dispositius que ens permetin en tot moment tenir coneixement exacte de quan un jove abandona el sistema educatiu, i quan l'abandona prematurament, i quan l'abandona ordinàriament, perquè només d'aquesta manera es podran activar els dispositius de prevenció, si és el cas, o els dispositius d'acompanyament –confiem que en la major part de les ocasions–, per garantir des del sistema d'ocupació de Catalunya que sigui més fàcil inserir-se en el mercat de treball i, en qualsevol cas, si hi ha problemes vinculats a l'ocupabilitat, al nivell d'ocupabilitat d'aquesta persona, es puguin reforçar o es puguin corregir aquests problemes d'ocupabilitat.

Amb això enllaço de nou amb el que comentava abans a propòsit de la cartera de serveis diferenciada o diversificada en funció de quin és el perfil i quines són les necessitats d'aquesta persona. Evidentment, això ha d'acompanyar, ha de venir acompanyat d'un tracte personalitzat, d'un tracte individualitzat, on el jove sigui atès amb el mateix codi de comunicació amb què ell opera. Això què significa? Doncs, això el que significa és que ens hem de dotar d'aquella xarxa de col·laboració –ho torno a repetir, públicopública o públicoprivada– que ens permeti donar aquest servei individualitzat, que ens permeti entendre realment quines són les necessitats i amb el mateix codi de comunicació traslladar a aquesta persona els dispositius o les mesures integrades que permetin resoldre el seu problema.

Una altra qüestió que tot sovint nosaltres observem, com deia, com un obstacle en el diàleg –i parlant d'aquest codi de comunicació i parlant d'aquest exercici d'empatia i d'aquest exercici de comprensió que hem de fer–, és el de les mesures que s'han d'adoptar per mantenir les persones joves amb recursos econòmics suficients, no només per emancipar-se, sinó per actuar de manera autònoma, i evidentment, des d'aquí, per motivar-la en el seguiment i el desenvolupament de determinades polítiques.

En aquest sentit, evidentment tampoc podem generalitzar, però és inqüestionable que la nostra màxima ha de poder aspirar al fet que totes les polítiques actives d'ocupació –en general per a tota la població, en particular per als joves– siguin mesures en alternança que permetin –que permetin– o bé l'obtenció d'una beca o bé l'obtenció d'unes rendes salarials a través de programes mixtos, com deia abans, de formació i ocupació. En la mesura en què hem observat... Avaluant alguns dels programes de formació per a joves duts a terme en la legislatura anterior i que hem treballat de manera intensiva durant el 2011, una de les qüestions que hem observat és que tot sovint, per a determinat col·lectiu, per a determinada franja de joves, és absolutament crític que aquesta mesura de formació –sigui formació en competències clau o sigui formació tècnica o professionalitzadora– vingui acompanyada de rendes econòmiques perquè aquella persona agafi certa autonomia, pugui d'alguna manera viure amb certa autonomia i que això serveixi també com a element de motivació.

I parlant de formació en..., de polítiques actives en alternança –no només de formació en alternança, sinó de polítiques actives en alternança–, evidentment la

importància de les pràctiques i, per tant, la importància que totes –totes– les polítiques actives, no només la formació –no només la formació–, la informació, l'orientació, siguin desenvolupades en alternança, en entorns reals de treball, bé perquè es desenvolupen dins de l'empresa o bé perquè l'empresa surt i s'acosta a les persones joves per explicar què és el que realment necessiten i volen les empreses quan seleccionen els seus candidats. Evidentment, això al que ens ha de portar és a una implicació massiva en la creació d'una xarxa d'empreses que col·laborin amb nosaltres i que estiguin compromeses amb el desenvolupament d'aquestes polítiques actives en ocupació. I aquesta és una de les altres mesures, una de les altres qüestions, sobre les quals treballarem.

Jo, per no allargar-me excessivament i, per tant, per facilitar el debat, que crec que és una part de l'objectiu d'aquesta compareixença, voldria descendir una mica i explicar alguna de les actuacions concretes que materialitzen –que materialitzen– el full de ruta al qual abans feia referència amb el Pla de desenvolupament de polítiques actives.

Una prèvia. Tots vostès saben que el Pla de desenvolupament de polítiques actives va ser aprovat ja fa uns mesos amb el consens total de Comissions Obres, UGT, Foment, Pimec, la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis, i per tant amb el compromís i implicació unànime dels agents econòmics i socials de les entitats municipalistes i, per tant, en bona mesura, de totes les organitzacions que representen els interessos d'aquest país.

Aquest Pla de desenvolupament de polítiques actives contemplava un paquet de mesures específiques per als joves que, ho repeteixo, no el reproduiré des del moment que vostès ja en són coneixedors, però el que sí que crec que és important explicar, perquè de vegades en la lletra del paper les coses no queden prou clares i és important donar-li calidesa a les paraules i contextualitzar-les, la filosofia de la qual parteix aquest Pla de desenvolupament de polítiques actives és que hem d'aprofitar un canvi de model, un canvi de paradigma, i alinear-nos realment amb el que fan els nostres socis europeus, el que es fa en matèria de polítiques actives a tots els països europeus i, en especial, aquells a què aspirem assemblar-nos algun dia.

I, en aquest sentit, la lògica quina és? La lògica és la d'integrar. Volem superar clarament aquesta lògica compartimentada que ha vist les polítiques actives d'ocupació com a mesures tancades, parcel·lades –orientació per una banda, formació per una altra, polítiques de forment i de promoció per una altra–, per vertebrar-les totes i integrar-les totes i, a més a més, donar-los una coherència, un itinerari, que permeti alhora construir un itinerari per a la persona.

Per als joves –per als joves–, què volem i què creiem que és important dins d'aquesta lògica? Informació. A hores d'ara –a hores d'ara–, la major part de les ocasions, de manera generalitzada, els joves no tenen coneixement del que passa en el món del treball, de què és el que passa en l'entorn econòmic i productiu, més enllà del que evidentment puguin sentir pels

mitjans de comunicació, i més enllà del que ells puguin analitzar, en base evidentment al seu bon criteri.

Quan parlem d'informació sobre el mercat de treball, no és només –no és només– informació sobre la taxa d'activitat, la taxa d'inactivitat, la taxa d'ocupació o la taxa d'atur. La informació que necessiten els joves durant tot el seu procés formatiu, evidentment en la mesura en què toqui i en els nivells de comprensió que toqui, durant tot el seu procés formatiu i en el moment en què transiten cap al mercat de treball, ha de ser una informació molt acurada, molt detallada, d'on estan els nínxols d'oportunitats, on estan les oportunitats de treball; com accedir a aquestes opcions; quins són els requisits; quines són, més enllà de requisits de titulació, les habilitats, les competències que demanen en cada moment les empreses. I, a partir d'aquí, dirigir els joves, donar-los el mapa, el dibuix més detallat possible perquè puguin decidir –començar a decidir– cap a on volen dirigir i, en tot cas, conèixer *a priori* què és el que els demandarà aquest mercat de treball.

Aquesta informació, com dic, no la tenen. I, per tant, un dels nostres objectius i que actualment ja duem a terme a través de sessions grupals, de moment –de moment– a les oficines de treball, però amb una clara vocació d'estendre-ho a instituts i d'estendre-ho a universitats i, en bona mesura, a la xarxa de punts d'informació juvenil dependents del Departament de Benestar... El que ja fem és això: donar-los un bany de realitat; un bany de realitat respecte de les característiques del mercat de treball i els perfils de les oportunitats i del que no són oportunitats –és a dir, també és important explicar que hi ha sectors en clar retrocés, que hi ha sectors que destrueixen ocupació–, i, per tant, redirigir aquelles persones que *a priori* podrien haver plantejat una opció professional cap a aquests sectors més madurs o cap a aquests sectors en clar retrocés.

Orientació: el mateix. És absolutament crític –és absolutament crític– que tothom desenvolupi –i en particular els joves durant el seu procés de construcció i de maduració– un projecte professional, un projecte estratègic, vital des del punt de vista professional. La gent ha de poder decidir quina és la seva planificació estratègica, quina és la carrera professional que vol desenvolupar. I, a partir d'aquí, que pugui rebre l'ajut, l'acompanyament, l'orientació per a la construcció d'aquest itinerari professional. Per què? No només perquè si jo vull fer ena formació a mi em puguin dir: «Doncs, potser has de fer això, això...», aquest itinerari formatiu professionalitzador», sinó perquè també em puguin dir: «Doncs, potser tu no has de fer això. –Per què? –Perquè les teves competències, per molt que les puguis desenvolupar, no són les que demanda aquest sector o les que demanden aquestes empreses. I, per tant, des del moment en què els teus punts forts són aquests i els teus punts dèbils són aquests, el que hem de fer és treballar per alinear-los cap a aquest itinerari professional o almenys rebre l'orientació que et permeti redirigir aquest itinerari professional.»

Això, ho fem. I ho fem actualment, ja, amb un programa pilot a Girona –als instituts a Girona–, i que esperem –si els resultats són els que esperem– poder-lo exportar a la resta d'instituts del territori català. I estem

també a punt de començar-ho a fer a les universitats. A banda –a banda– del que seria la tasca que nosaltres ja hem començat a desenvolupar a les nostres oficines de treball, desplegant el nou model d'oficines, i on comencem a treballar a partir d'un qüestionari d'ocupabilitat que s'adapta a les particularitats de cadascun dels col·lectius prioritaris establerts a l'Estratègia catalana d'ocupació i que, evidentment, en el cas dels joves pretén l'assoliment d'aquests objectius.

Tercera pota: formació en competències clau. Formació en competències professionalitzadores o formació professionalitzadora, però no –i segurament molts dels que estan aquí presents ja m'ho deuen haver sentit en més d'una ocasió– com a accions enteses com un fi en si mateix, sinó com a instrument, mecanisme per a l'assoliment d'un lloc de treball i, per tant, i en la mesura del possible, integrades en pràctiques laborals o pràctiques no laborals i, en la mesura del possible, vinculades a contractació per a la formació –contractació en pràctiques o contractació a temps parcial.

I aquí hem de ser extraordinàriament cauts. No sé si després algun dels diputats presents voldrà informació sobre el que ha estat possiblement un dels programes endegats al final de la legislatura, el programa «Suma't», que precisament partia d'aquesta lògica. Evidentment, nosaltres hem fet una avaluació en profunditat, més enllà dels indicadors que en un determinat moment estaven establerts –i que després també tindré oportunitat de parlar de les polítiques d'avaluació–, però en qualsevol cas, aquí sí que hem de ser molt i molt curiosos. Per què? Doncs, perquè el que no podem pretendre de cap de les maneres és que una persona jove sense formació ni experiència professional pugui desenvolupar amb èxit –pugui desenvolupar amb èxit– acció formativa; accions formatives que li permetin l'obtenció del certificat de l'ESO, o accions formatives que permetin l'obtenció d'un certificat de professionalitat a partir d'un programa de formació de 270 o més hores formatives. Per què? Doncs, perquè molts d'aquests col·lectius primer han de passar per un procés de formació en competències clau, sense el qual aboquem aquest jove al fracàs. I evidentment el que no ens podem permetre, a més a més, és tenir persones aturades i alhora inserir-les en programes de desenvolupament de polítiques actives errònies, que parteixen d'un mal disseny i que provoquen –i que provoquen– un fracàs, que és llegit com a fracàs per aquest jove, a risc, evidentment, de desmotivar-lo, desmoralitzar-lo, «desnortar-lo» i deslegitimar, evidentment, també l'actuació que fem i desenvolupem des de les administracions públiques.

Abans, tant el conseller com el secretari general –i amb això ja acabo–, parlaven del programa de govern, de l'acord de govern per a la integració de la formació professional. En aquest sentit, evidentment, també duem a terme actuacions, moltes de les quals no tenen tot el ressò mediàtic que podrien alguns esperar; són possiblement actuacions d'ordenació molt sovint silencioses, però absolutament crítiques per construir, de manera sòlida i solvent, un projecte que volem que en aquesta legislatura sigui exitós.

I en aquest sentit què és el que hem fet? De moment, tota la programació de l'oferta formativa que desenvo-

lupem des del Servei d'Ocupació de Catalunya, sotmetre'l prèviament a la consideració no només del Consell Català de Formació Professional, sinó també, evidentment, de la Direcció General de Formació Professional per, en la mesura del possible, no «solapar-nos», sinó complementar-nos, tot i assumint –tot i assumint– que, evidentment, la formació professional de cycle inicial no és, en molts casos, la formació que hem de donar a les persones aturades, o que hem de donar a les persones aturades en el marc dels programes de desenvolupament de polítiques actives que aspiren fonamentalment a facilitar una inserció en el mercat de treball, per tant que són accions formatives molt més pràctiques, molt més curtes, molt intensives i molt més orientades específicament a les necessitats de l'aquí i ara del mercat de treball.

També treballem en com combinar precisament aquesta oferta formativa en el curt, en el mitjà i en el llarg termini. Possiblement els cicles formatius inicials obren en el mitjà i el llarg termini perquè ara dissenyen una acció formativa que acabarà d'aquí a dos, tres anys, i culminarà, i per tant inserirà els joves que la finalitzin; però a les persones aturades, als joves aurats, els hem de donar una resposta aquí i ara. I, per tant, ens hem de dotar de mecanismes molt flexibles –molt flexibles–, molt adaptables i, per tant, on hi puguin haver el mínim de constreyniments formals juridicoadministratius des del sentit més buròcrata de la paraula.

I avancem també, de manera significativa, en el procés d'acreditació de competències, entenent que és una de les vies fonamentals que facilitaran la inserció en el mercat de treball d'aquells joves que han pogut treballar però que no tenen un títol universitari, que no tenen un cycle formatiu, que no han obtingut tampoc un certificat de professionalitat, però que, en canvi, aquesta experiència pot ser validada al mateix nivell i permetre que l'empresari o l'empresària que vol contractar confii que aquella persona, doncs, té les competències i les habilitats suficients per desenvolupar de manera òptima la seva feina.

Ha estat, com dic, un exemple del que serien algunes de les actuacions que duem a terme ja en el marc del Pla de desenvolupament de polítiques actives. Per acabar adequadament, evidentment, ara el que hem d'aconseguir –i, en aquest sentit, ja hem traslladat aquesta petició al Govern central– és que amb la màxima celeritat possible es convoqui la conferència sectorial perquè puguem obtenir el certificat de crèdit que ens permeti de manera regular, i ordinària, i responsable, començar a treure tots els programes que, com dic, donaran forma i contingut i realitat a aquest Pla de desenvolupament de polítiques actives.

Res mes, i moltes gràcies.

El president

Moltíssimes gràcies per la seva exposició, senyora Sánchez, senyor Colet i honorable conseller.

Tenim ara nou paraules, diguem-ne, per poder preguntar i per poder expressar opinions. Jo crec que és un tema prou profund perquè puguem tenir el temps

que ens requereix, però, bé, som força colla. Per tant, dèiem amb el senyor lletrat d'intentar moure'ns al voltant dels set, vuit minuts per grup; si volen podem arribar fins als deu, eh? Però sàpiguen, diguem-ne, també a quina hora ens n'anem. Jo els demano que siguem el màxim de concisos possibles.

I com és habitual, doncs, començarem per les entitats municipalistes, pel Consell Nacional, i després pels grups parlamentaris de major a menor, acabant pel grup que dóna suport al Govern. Per tant, doncs, començaria el senyor Carles Cabanillas, per part de la Federació de Municipis de Catalunya.

Carlos Cabanillas Nájera

Gràcies, senyor president. Honorable conseller Mena, il·lustres diputats i diputades, membres de la comissió, especialistes en la matèria, molt bona tarda. No es preocupi, senyor president, que seré breu; la meua intervenció serà bastant breu, per tant no consumiré..., el temps necessari.

En primer lloc, voldria agrair la presència de l'honorable conseller Mena, que amb la seva intervenció ens ha informat de les accions del Govern de la Generalitat per a fomentar l'ocupació juvenil, i també, per descomptat, de les compareixences del secretari general del mateix departament i de la secretària d'Ocupació i Relacions Laborals, ja que és important que avui puguem escoltar, de la mà dels màxims responsables d'aquest país, quina és l'acció de govern que en aquesta matèria... I concretament en aquesta comissió, la de polítiques de joventut, ja que dins de les polítiques d'ocupació, les juvenils són segurament –no en tinc cap dubte–, en aquest moment, les que més requereixen oxigen per la greu situació que passen en aquest moment.

El tema que concerneix avui és probablement una de les conseqüències més terribles d'aquesta crisi econòmica –el conseller ho deia al principi de la seva intervenció. L'atur juvenil, com ell mateix deia, està al voltant del 50 per cent en aquest país; és una xifra dramàtica. I el risc d'exclusió social que suposa per a la gent jove de Catalunya posa en risc també, segurament, el futur socioeconòmic del nostre país.

I dins d'aquest context els municipis juguem un paper clau. Nosaltres som l'Administració més propera al ciutadà i, com a conseqüència, els primers que ens enfrontem amb aquesta situació cara a cara amb els nostres ciutadans i concitadans. Des dels ens locals coneixem amb profunditat moltes de les situacions delicades dels nostres veïns i veïnes, d'aquells que s'ho passen més malament en aquests moments. Per tant, tenim una diagnosi molt acurada de quines són les respostes locals que s'han de donar al foment de l'ocupació juvenil.

Les polítiques que s'han de tirar endavant des del Govern de la Generalitat en el foment de l'ocupació juvenil creiem que necessàriament han de passar pel territori; han de ser polítiques molt dialogades i molt consensuades amb el territori. Trobem a faltar, des del món local, no només amb aquest Govern, sinó amb tota la resta de governs que han passat per la Generalitat, un

factor de proximitat de les polítiques d'ocupació juvenil que s'han tirat endavant des del Govern de la Generalitat. Les decisions no es poden prendre només des de Barcelona, senyor conseller, i és quelcom que els municipis fa anys que reclamem.

Sembla, de vegades, per la filosofia que es desprèn, per exemple, d'algunes iniciatives com l'Estratègia catalana per l'ocupació –que el mateix conseller en parlava també abans i em sembla que el secretari general també–, que està impulsada conjuntament des del Govern de la Generalitat, doncs, amb la Federació de Municipis, amb l'ACM i els agents socials i econòmics del país, sembla, com deia, que en alguns moments el Govern de la Generalitat no té en compte els municipis com a agents clau del territori a l'hora de desenvolupar estratègies de foment de l'ocupació.

Com deia abans, nosaltres som la primera Administració a la qual es dirigeix un ciutadà en alguns casos i, com a tal, reclamem que el paper que hem de jugar en aquests processos sigui més notori del que ja tenim. Evidentment, no nego que hem estat en un procés de diàleg amb la mateixa conselleria en aquesta Estratègia catalana per l'ocupació, però creiem que el paper que se'ns ha donat i que en el document definitiu, doncs, ha sortit, hauria de ser més notori per als mateixos ajuntaments que hi hem participat.

Per tant, un requisit imprescindible perquè les polítiques d'ocupació siguin exitoses és que estiguin arrelades al territori. Hem de fer un esforç per modelar aquestes polítiques a la realitat i al context de cadascun dels nostres municipis, tenint en compte l'activitat i el potencial econòmic de cadascun dels nostres territoris. I qui millor sap interpretar tot això som, sens dubte, els ajuntaments. Cada territori té un perfil propi i requereix un espai diferenciat, i per això la Generalitat creiem que ha de trobar els interlocutors correctes i, en aquest sentit, a vegades s'oblida del món local.

En definitiva –i ja acabo–, per poder assolir aquestes polítiques modelades al territori, des del món local reclamem espais de diàleg que permetin negociar, que permetin parlar. La situació actual requereix sumar esforços i complicitats entre totes les administracions, i nosaltres, els ens locals, no podem jugar un paper passiu en aquesta història; quan el paper dels ajuntaments queda malmès, queda marginat, el país perd grans oportunitats per tirar endavant solucions col·lectives a problemes tan rellevants com l'atur juvenil.

La nostra mà seguirà estesa per caminar junts en pro de l'ocupació dels joves del nostre país. I en aquest camí els esperem. I, en aquest sentit, també celebro el compromís que ens ha anunciat avui el secretari general d'Ocupació, el senyor Colet, per engegar un procés de treball, diguem-ne, conjunt entre la Generalitat i els municipis, per tal de treballar per l'emprenedoria.

Moltes gràcies.

El president

Moltíssimes gràcies, senyor Cabanillas. És ara el torn del senyor David Font, en nom de l'Associació Catalana de Municipis i del Fòrum de Joves Electes.

David Font i Simon

Bé, gràcies, president. Honorable conseller, secretari general, secretària d'Ocupació, Relacions Laborals i del Servei d'Ocupació del Catalunya, il·lustres diputats i diputades, membres de les diferents entitats juvenils i municipalistes, bona tarda.

Com sabeu, doncs, en aquest cas i com ha dit el president, intervinc en nom de l'Associació Catalana de Municipis i Comarques, entitat municipalista que agrupa bona part dels ens locals d'aquest país, els consells comarcals i també les diputacions. En aquest cas ho faig en tant que sóc el president del Fòrum de Joves Electes.

En primer lloc i abans de començar la intervenció, permeteu-me que lamenti i que m'excusi perquè per motius d'agenda i, en aquest cas, per motius del meu mateix ajuntament, el qual tinc l'honor de presidir, m'hauré d'absentar poc després d'acabar aquesta intervenció i, per tant, aquelles consideracions que els faré o fins i tot aquelles preguntes que deixaré per al final, doncs, les seguiré a través del Canal Parlament, en un moment..., suposo que demà, quan l'agenda així m'ho permeti. Per tant, ho lamento ja d'entrada i els demano disculpes.

En tot cas, cert és –i tampoc crec que calgui estendre'ns en el tema– que la situació econòmica actual és complicada, fins i tot m'atreveria a dir que és molt greu en alguns casos. Les notícies econòmiques diàriament surten als mitjans de comunicació i en cap cas fins a dia d'avui, doncs, poden ser positives: baixa la taxa de creixement econòmic, s'incrementa l'atur, etcètera. I això no només afecta els joves, sinó que afecta tota la població en general. Però sí que és cert, com bé s'ha posat de manifest, que els joves són un dels majors exponents en aquest àmbit.

Al món local això ens preocupa. I així ho hem traslladat en diverses ocasions, en aquest mateix Parlament, tant a membres del Govern com també a altres representants d'entitats que han anat fent compareixences. Ens preocupa, entre altres coses, com deia el senyor Cabanillas, perquè som els que vivim diàriament situacions de joves de famílies amb noms i cognoms que demanen solucions, que no sempre nosaltres els les podem aportar.

No vull entrar a exposar les xifres que tots sabem i coneixem en taxes d'atur; atur de llarga durada per a joves i que vostè, conseller, ha constatat com un drama. Sabem tots que, en termes generals, la crisi té un rostre jove i masculí, malgrat que també pugui haver-hi algunes excepcions en algunes zones concretes de Catalunya. Però que en tot cas també –i això és general– afecta tots aquells que tenen una formació més aviat baixa o pràcticament nul·la. També és cert que això a dia d'avui ha fet canviar –o això almenys ens sembla a nosaltres– el xip de la gent jove, en el sentit que ara valoren, com a més necessària que mai, la necessitat d'estar ben formats, per aconseguir en un futur una millor posició en el mercat de treball i, a la vegada, que sigui més segura. Això, dins de les males notícies econòmiques a què, com deia abans, he fet referència, és una bona notícia en termes de qualitat de la població catalana que ha d'encarar el futur.

Invertir a dia d'avui en els joves, en les polítiques actives cap a ells, és millorar el present, però sobretot és fer un salt i millorar el futur del nostre país en temes de formació, d'ocupació, de productivitat i de generació de riquesa. I pensem que aquesta és la línia que cal seguir, i que cal seguir-hi treballant des del Govern; no en solitari, sinó amb l'acompanyament que des del món local i sobretot des del territori podem fer-hi.

Perquè des del territori i des del món local i també des del món comarcal s'han creat infraestructures i xarxes –que en aquest cas la secretària d'Ocupació i Relacions Laborals hi feia referència– orientades als joves i a les polítiques que els afecten directament i que cal desenvolupar cap a ells; amb tècnics i amb informadors capacitats per tirar endavant aquestes tasques, i que ara han de servir també com una primera porta d'entrada dels joves cap a l'orientació en el món laboral. El treball *in situ* i de proximitat és més còmode i alhora més necessari per intentar col·laborar en les millores d'aquestes xifres negatives a què fèiem referència. La senyora Sánchez en parlava, de millorar aquesta porta d'entrada; creiem que aquesta és una de les bones vies per fer-ho.

Per tant, en resum, volem seguir treballant i ampliant els àmbits que des del món local podem treballar amb el Govern en benefici del tots els ciutadans. I constatem i celebrem des del món local que la voluntat del Govern va en aquesta línia d'ampliar el treball en xarxa amb el món local, treball de proximitat i treball transversal entre el Govern.

Des de l'Associació Catalana de Municipis també valem positivament algunes de les iniciatives que s'han iniciat en aquest àmbit, com el programa «Catalunya emprèn» –que el conseller i el secretari general hi han fet referència–, per activar les capacitats d'iniciativa emprenedora que té Catalunya, amb l'objectiu de crear noves empreses i nous llocs de treball; així com també altres mesures de reforma de la formació professional perquè els joves puguin començar les pràctiques en empreses, com a part del procés formatiu, i formant-se en l'emprenedoria. Perquè cal prioritzar aquestes actuacions, a dia d'avui, que afecten els joves en general i, en especial, els que, com deia, són considerats joves en atur de llarga durada, i també sobretot els que encara a dia d'avui no han aconseguit la seva primera feina. Com deia, creiem que les infraestructures locals creades han de servir per poder treballar conjuntament en aquesta línia.

I per tot això m'agradaria acabar fent tres preguntes al Govern. La primera és, tot i que s'ha contestat àmpliament –en aquest cas la tenia prevista, però s'ha contestat àmpliament–, quines eren les línies de treball previstes, en l'àmbit de l'ocupació, específicament per als col·lectius joves.

La segona és si es pot saber a dia d'avui com podria afectar, en termes de polítiques actives directament relacionades amb els joves, la reducció de 1.600 milions d'euros en el pressupost del Govern espanyol i que, si no vaig errat, afecten al voltant de 300 milions d'euros el Govern de Catalunya.

I la tercera, quines són les previsions, si és que estan ja sobre la taula, de convocatòria de plans d'ocupació per a aquest 2012, que, com ja sabem i esperem, segueixin atenent les diferents realitats territorials del país, però que sobretot vagin dirigides directament a persones joves.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Font. És el torn del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. Per part de la senyoreta Lorena Vicioso, quan vulgui.

Lorena Vicioso

Hola, bona tarda. Primer de tot aprofitaré també per presentar una mica què és el consell nacional. També és la meva primera vegada i, com heu dit, és la vostra primera vegada que compareixeu en aquesta comissió.

El Consell Nacional de la Joventut de Catalunya és una plataforma no governamental que aplega noranta entitats juvenils d'àmbit nacional i consells locals. Molta gent que es troba aquí ha participat i ha format part d'aquest consell nacional. I una de les nostres prioritats és el treball per possibilitar l'emancipació juvenil. I per això cal garantir l'accés a una formació i un treball digne. En aquest sentit, i abans de plantejar alguna de les preguntes que volem dir, el consell es posa a la vostra disposició per tal d'aconseguir aquests objectius.

Nosaltres no ens oblidem d'un acord que es va signar el 99 i de què vam celebrar la seva aprovació per diferents motius. Primer, perquè participàvem dins d'un diàleg social que incidia directament en les mesures que s'havien de prendre en aquell moment. I segon, perquè els objectius eren promoure l'accés dels joves a la formació de qualitat, a millorar les seves condicions laborals, és a dir, a la inserció plena dins del mercat laboral.

Tot i que vam ser conscients en aquell moment que quedava molt lluny de solucionar els problemes dels i les joves del 99, ara és l'hora de fer les valoracions. La situació dels joves en aquell moment era crítica i continua sent crítica –l'any 2012 ha empitjorat. No cal dir i no repetiré les elevadíssimes taxes d'atur, de temporalitat, el nivell d'educació o el fracàs escolar. És per tot això que creiem que cal seguir apostant per aquestes mesures per a combatre l'atur juvenil.

Tot i ser crítics amb alguna de les modificacions i alguna de les metodologies d'aquest acord, evidentment que estem aquí per incidir i solucionar els problemes dels joves. És per això que continuem creient en la necessitat d'aquest acord. L'acord es troba en el seu últim any de vigència i volíem preguntar quines previsions de continuïtat té, i dir-vos que estem molt interessats a participar en aquest procés.

El Consell Nacional de la Joventut de Catalunya celebra cada any la seva assemblea general ordinària, i aquest any, com és natural, no?, hem tractat el tema de la reforma laboral aprovada el passat mes de febrer. Però nosaltres pensem que aquesta reforma laboral

canvia bona part de les condicions dels i les joves de Catalunya. Aquesta reforma laboral, amb la desaparició de la negociació col·lectiva, genera arbitrarietat i diferències entre els joves; amb la possibilitat de les modificacions laborals per part de l'empresari, genera precarietat, i en el cas que no s'acceptessin aquestes condicions, un possible acomiadament. Per contra, per generar ocupació juvenil ens ofereixen un contracte fix; un contracte fix que sota el meu punt de vista és el contracte més precari de la història, és un contracte amb un any de prova.

A més a més, s'ha demostrat que la reforma laboral vulnera la Constitució, l'Estatut dels treballadors i envaeix competències de la Generalitat. És per això i pel clar detriment que suposa respecte als drets i les condicions laborals, que demanem una resposta contundent davant d'aquesta reforma laboral.

I aprofitar també, arran també d'una Àgora Jove... L'Àgora Jove és un espai en el qual ens trobem un cap de setmana tots els joves que participem dins del consell nacional per tal de reflexionar temes concrets dels joves. En una de les darreres àgorees joves vam tractar el tema de joves i treball; en vam treure moltes conclusions: canvi de model productiu, més inversió en innovació i formació, en despesa pública. I la mesura necessària perquè aquest canvi sigui efectiu és la modificació d'un sistema fiscal més progressiu.

Un dels aspectes que també vam remarcar –i aprofitar que estem en l'Any del Cooperativisme, i aprofitar també que en aquesta comissió s'ha parlat molt de l'emprenedoria–..., volíem demanar-vos que quan es parli d'«emprenedoria» també es parli explícitament de «cooperativisme» i que es doni el suport institucional necessari, com a aposta de futur, per combatre l'atur juvenil.

Una de les nostres preguntes és això: com, des de la Generalitat, es fomenta el cooperativisme com a model d'autoocupació, o com..., vosaltres parleu d'«emprenedoria», no?

I quan parleu que és positiu que un jove surti professionalment fora de Catalunya –que estem d'acord que els joves han d'escollir el que volen fer en la seva vida–, volíem preguntar quin tipus d'ajuts per a mobilitat, i també quin tipus de conveni hi ha amb altres països, professionals, per tal de garantir i facilitar la seva mobilitat, tant d'anada com de tornada també. Com ens assegurem que aquests coneixements i experiències adquirides en un altre país –sense posar en dubte que és positiu– tornaran al nostre país.

Aquí s'ha dit també que a Catalunya no s'han de protegir els seus joves. Jo no ho crec des d'aquest punt de vista. Tampoc crec que els joves hàgim d'assumir la càrrega de les fallides d'aquest model actual. Creiem que el plantejament d'aquesta comissió no pot ser només què faran els joves per Catalunya, sinó que estem en una comissió perquè es parli de quines polítiques s'han d'emprendre per permetre que els nostres joves –els i les joves– puguem desenvolupar els nostres projectes de vida i l'emancipació d'una manera més digna.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. És ara el torn dels grups parlamentaris. Comencem el torn pel Grup Parlamentari Socialista, que... Es partiran la intervenció o...? Senyora Ventura.

Núria Ventura Brusca

Simplement per donar la benvinguda al conseller d'Empresa i Ocupació, també al secretari general, la secretària d'Ocupació, al secretari de Joventut. La intervenció del Grup Parlamentari Socialista la farà el Javi López.

El president

Moltíssimes... *(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció del president.)* Doncs, senyor López, quan vulgui té la paraula.

Javier López Fernández

Hola, bona tarda a tots. L'actual situació de crisi econòmica –i tots sabem les seves diferents fases: la crisi financera, la crisi de crèdit, de confiança i del deute sobirà– en aquests darrers últims anys ha tingut conseqüències dramàtiques sobre el mercat laboral, sobre els comptes públics, i jo diria que ara, fruit de les funestes decisions que prenen alguns governs, sobre les xarxes de benestar i de protecció social.

Avui compareix el conseller d'Ocupació i Empresa –i l'acompanyen els secretaris generals–; el conseller d'Ocupació i Empresa d'un govern que ja fa un any i mig que ocupa les responsabilitats que li pertoquen, no? Un govern, a més, que té importants competències en polítiques d'ocupació i pren importants decisions en aquest àmbit. I un govern liderat per un partit que va marcar com a objectiu, a la darrera campanya electoral, reduir a la meitat –a la meitat– l'atur del país.

Veiem els resultats obtinguts, no?, durant aquest temps, durant aquest darrer any i mig. Analitzant les dades de la darrera EPA, que és la que tenim ara per poder analitzar –d'aquí a poques setmanes sortiran les noves–, la del quart trimestre de 2011, el nombre de persones aturades a Catalunya torna a augmentar un 4,5 per cent, com bé sabeu tots, en aquest trimestre; el quart trimestre del 2011 ens deixa 33.400 aturats més, i el que significa que a Catalunya ja tenim avui 775.400 persones sense feina.

Però no a tothom afecta igual aquesta situació i d'això és del que avui ens pertoca parlar, no? Quan mirem les xifres, els menors de vint-i-cinc anys..., els resultats són directament esgarriposos. Tenim un 47,97 per cent d'aturats i aturades entre els menors de vint-i-quatre anys, és a dir, 146.000 aturats i aturades menors de vint-i-cinc; un augment de més de quatre punts percentuals en aquest darrer trimestre que analitzem, que són les dades que podem analitzar.

També entre els joves el repunt té un caràcter molt feminitzat, que jo crec que és una de les característiques de què hauríem de parlar, ja que si les dones menors de vint-i-cinc anys tenien un 37,34 per cent d'atur, ara en

pateixen un 45 –parlem de set, vuit punts de diferència en només un trimestre. Hi hauríem de sumar el fet que nou de cada deu persones que perden el seu lloc de treball tenen menys de trenta-cinc anys. Però la pregunta és si això només són les xifres o parlem d'alguna cosa més.

Durant aquest any i mig, com bé sabeu, s'ha agreujat i aprofundit el principal problema econòmic del país, que nosaltres creiem que és l'atur juvenil, i que jo personalment –i formo part d'aquesta generació– ho qualificaria d'insuportable. La situació actual trunca –i això és una cosa que s'ha parlat aquí– la ruta natural, no?, marcada per l'accés al treball. I les nostres xarxes d'estat del benestar estan dissenyades pensant en aquesta ruta natural. Aleshores, desprotegim, en conseqüència, tota una generació, que tindrà problemes per a l'accés a les seves pensions o a les seves prestacions.

Econòmicament, malbaratem la generació més ben preparada de la història d'Espanya –una cosa que recorda la generació actual governant–, i empenyem bona part dels nostres cervells que marxin fora del país; nosaltres creiem que sí que és un problema això, ara. Alhora desaprofitem talent i enormes inversions públiques en formació –enormes. Socialment, obliguem una generació a la dependència; a la dependència de la part més primària de la nostra societat, la de la seva família. Podríem instal·lar –i això és un problema greu– a la cultura de la inactivitat una gran bossa de ciutadans que tenen per davant tota una vida.

I si aquests són els números i, diguem-ho així, els poc encoratjadors indicadors, quina ha estat la feina que hem de valorar avui i les decisions que ha pres el seu Govern? Jo crec que darrere de la presentació de projectes, i d'alguns comentaris que s'han tirat endavant, i la presentació de força diapositives i alguns titulars de la vida parlamentària del conseller Mena, hem tingut un buidatge constant i profund de les polítiques actives d'ocupació per via pressupostària. I els números són molt objectius, aquí no hi haurà molt debat.

Mentre això passava, l'atur no feia més que augmentar i incrementar-se a Catalunya, i especialment el que afecta la gent més jove. Aquest any, la Generalitat reduirà un 30 per cent els recursos propis destinats a polítiques actives, però el Govern central –i s'ha parlat ara–, aquell que ja recolza via parlamentària, en el seu paquet de mesures, el Govern de la Generalitat, reduirà un 58,4 per cent la transferència que fa per fer polítiques d'ocupació –58,4 per cent. Haurem de fer... Què fem amb coses com el SOC?

Aquestes decisions concretes d'ambdós pressupostos –que es prenen aquí, a Catalunya, i a Espanya– són diferents decisions però formen part d'un relat compartit d'ambdós governs, no?, i executat amb mà de ferro durant el darrer any i mig per l'actual Govern de la Generalitat. I aquest relat és: «Necessitem una agressiva consolidació fiscal que portaria mals menors, la recessió i l'atur.» O aquesta és la nostra sensació. Aquesta ha estat la seva brúixola i ara també ho és del Govern central.

Les polítiques agressives d'ajust i accelerada de la consolidació fiscal signifiquen un desastre en termes

econòmics –en termes macroeconòmics. Vostè, que segur que és coneixedor d'aquest debat –seguríssim–, sap que cada cop hi ha més consens, i cada cop més ampli, sobre aquesta matèria: ofeguen el creixement i ens aboquen a una profunda recessió i a l'augment de les taxes d'atur, i indirectament ens situen al cercle vicios del dèficit.

I quina és la resposta que tenim sobre la taula –compartida pel Govern català i el Govern central– per a aquest problema fonamental que és l'atur? Una reforma laboral en tràmit parlamentari, que a més ja ha provocat una vaga general. La reforma, al nostre parer, és una ruptura en tota regla de la legislació laboral vigent, creiem que comporta una flagrant inseguretat contractual, barra lliure per a ERO –alguns que..., vostès, aturats durant els darrers anys, no ho podran fer–, dinamita la negociació col·lectiva tal com l'hem conegut fins ara, o diu adéu a la protecció per acomiadament improcedent perquè obre la porta al fet que tots siguin procedents.

Si aquestes són les mesures concretes, té un altre objectiu –jo crec que els que avui ens acompanyen el coneixen bé, no? Vostè sap que el que realment cerca és una devaluació interna, la reforma laboral, és a dir, una baixada generalitzada de salaris –un eufemisme que s'utilitza en moltes ocasions. L'anàlisi que es fa és: atès que estem ancorats a l'euro i no podem devaluar la moneda, per guanyar competitivitat tirem per la via del mig: reduïm salaris; aquesta és l'anàlisi que fa el Govern.

Des d'aquesta premissa, que jo crec totalment errònia, el país més competitiu del món seria Haití, ja que el que cerca realment la reforma laboral és guanyar competitivitat via baixada de salaris. I per tirar endavant aquesta reforma el que s'utilitza és, d'hostatges, milions d'aturats i la coartada de la generació d'ocupació, no? Quan sabem –i això ho hem reconegut– que la legislació no crea llocs de treball.

S'opta per una política de despesa al nostre parer desastrosa. És ben cert que avui es parla d'internacionalització, de la voluntat de millorar la nostra balança comercial, que és realment el problema macroeconòmic més rellevant que tenim, però després totes les partides que podrien empènyer l'economia catalana i espanyola cap a la internacionalització es redueixen dràsticament –totes i cadascuna d'elles: beques, formació, innovació o infraestructures–; enormes caigudes en la inversió pública –enormes. Les desinversions d'avui són els aturats de demà.

I una reforma laboral –i ho hem comentat– que cerca una devaluació interna –i ho aconseguirà– mitjançant la rotació dins del mercat laboral –moltes vegades fa la sensació que el que provocarà és que acabin acomiadant els nostres pares per contractar-nos a nosaltres a meitat de preu–, a la vegada que s'empeny, via directa, els sous a la baixa. Doncs, aquesta reforma castigarà de forma flagrant –flagrant– el lleu motor que tenim actualment, que és el consum intern de la nostra economia –el castigarà. I el castigarà, a més, quan qui afectarà més aquest consum intern seran les petites i mitjanes empreses, que tots sabem que tenen més problemes d'internacionalització que les grans –ho sabem.

És curiós que utilitzem molt la paraula «emprenedoria» i «empresa» –l'hem sentida diversos centenars de vegades durant la compareixença d'avui–, però oblidem que les empreses i l'emprenedoria requereixen que hi hagi al darrere una demanda perquè les empreses funcionin. Ara per ara, el que fem és ofegar el creixement econòmic amb els nostres pressupostos, ofegar la demanda si tirem cap endavant una baixada generalitzada de salaris, i reduir, a més, la demanda que provoquen les administracions públiques, que no és menor; la demanda interna de les administracions públiques és un 20 per cent del consum intern –un 20 per cent.

La veritat és que s'ha parlat de les empreses com el gran subjecte històric, si volem utilitzar aquesta retòrica dels darrers dos grans segles. Les empreses han aconseguit moltes coses; internet, per exemple, ho va aconseguir un govern, però n'han aconseguit la seva comercialització. Però no han aconseguit ni els drets humans, no han aconseguit ni la legislació laboral, ni la jornada de vuit hores, ni el sufragi universal, ni l'estat del benestar; això no ho han aconseguit les empreses.

Cada cop està més estesa la sensació que la realitat desborda l'actual Govern i el que afronta –especialment l'atur– s'afronta amb una certa sensació de resignació –és la sensació. I la realitat –i avui se n'ha fet esment aquí– és que aquest país, de forma sigil·losa, deixa de ser allò de què sempre s'havia sentit molt orgullós, que és una terra d'oportunitats. A aquesta terra han vingut a buscar un futur més pròsper persones de tot Espanya, primer, durant moltes dècades, i després, durant la darrera dècada, persones de tot el món. I la veritat és que junts hem estat capaços, fruit de l'esforç compartit per tots i el treball, de cercar un futur millor. Jo crec que això forma part de l'ADN de la cultura del nostre país.

Doncs bé, això tan propi del que som desapareix –i ja termino. Tenim la primera onada de joves emigrants a Catalunya des de la postguerra –la primera onada des de la postguerra–, i no per voluntat ni per buscar una experiència vital, sinó per obligació. Les dades de l'INE ens indiquen que el primer trimestre del 2012 hem tingut un saldo negatiu, i aquest trimestre només equival –aquest saldo negatiu– als emigrants que hem tingut en tot el 2011 –en tres mesos–; vol dir que és un procés que s'accelera. Vostès potser no és una realitat que viuen de prop, jo la visc a la meua generació, eh?, veig com els meus companys d'universitat, de feina i amics han de buscar un futur a fora; molts dels que els parlen, de tots els colors, deuen viure coses similars a les seves vides.

I el que trobem davant d'això és que no tenim un govern que actuï amb la contundència i amb la voluntat política necessàries per fer front a aquest drama. I això va molt més enllà dels colors polítics, de respostes altisonants que de vegades sembla que algú prepara.

Esperem que hi hagi un govern que actuï, i actuï a l'alçada de les circumstàncies.

El president

Moltes gràcies, senyor López. És ara el torn del Partit Popular de Catalunya, en el seu nom té la paraula el diputat senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats i associacions de l'àmbit juvenil que han donat la seva opinió en aquesta comissió parlamentària de joventut... També donar les gràcies al conseller d'Empresa i Ocupació, el senyor Francesc Xavier Mena, com al secretari general d'Empresa i Ocupació, el senyor Colet, com a la senyora Esther Sánchez, secretària d'Ocupació i Relacions Laborals.

Primer vull començar fent esment del que ha dit el representant de les joventuts socialistes. Perquè, clar, ha fet referència al Govern que la meua formació política dirigeix al conjunt d'Espanya i, per tant, evidentment, atès que s'hi ha dirigit i ha fet esment d'aquest Govern, doncs, evidentment hi faré referència.

Em sorprèn que el representant socialista li digui a un altre govern que va dir que reduiria l'atur a la meitat i li posi en cara això, quan el senyor Zapatero es va presentar, el 2008, amb un eslògan que tots coneixem: «Por el pleno empleo, motivos para creer», i resulta que va deixar, doncs, 5 milions de persones a l'atur –gairebé un 50 per cent de persones aturades–; més d'1 milió de joves al conjunt d'Espanya que volien i no podien treballar. Per tant, em sorprèn que el Grup Socialista vulgui donar lliçons a ningú sobre com crear ocupació.

I diu: «Volem un govern amb contundència i voluntat política.» El seu no ho era; per tant, jo no crec que mai, vostès –i menys ara, en la situació actual– puguin ser la solució a cap dels actuals problemes.

Diu: «La legislació laboral no crea llocs de treball.» Llavors, per què el senyor Zapatero va fer una reforma laboral? Perquè llavors, si no crea llocs de treball, per què la van fer?

I, miri, vostè diu «reducció de la inversió». Sap per què s'ha hagut de reduir la inversió tant a Catalunya com al conjunt d'Espanya? Perquè a Catalunya vostès van prometre, el dia 27 de novembre –28 inclús–, el dia de les eleccions autonòmiques del 2010, que el dèficit seria del 2,4 per cent del PIB. I resulta que va acabar sent el 4,2 per cent del PIB. I al conjunt d'Espanya vostès van prometre que el dèficit seria el 6 per cent del PIB i resulta que va acabar sent el 8,5 per cent del PIB; un forat de 25.000 milions d'euros. El Govern socialista, l'any 2011 –aquest últim any–, s'ha gastat 90.000 milions d'euros més dels que va ingressar; per això s'han de fer aquestes reduccions en la despesa. Ja ens hauria agradat tenir..., que ens haguessin donat a nosaltres l'herència que els vam deixar el Govern del Partit Popular, l'any 2004, al Govern socialista: uns comptes clars i gairebé plena ocupació. I per això el poble espanyol, i el poble català també, ens ha donat una majoria sòlida per governar al conjunt d'Espanya i per ser determinants al Parlament de Catalunya.

Quant a devaluacions. Vostè diu «devaluacions». Escolti, li recordo que el Partit Socialista va devaluar quatre vegades la moneda quan va tenir possibilitats de fer-ho –el senyor Solchaga, ministre socialista. Sí, sí, quatre vegades va devaluar la moneda; gairebé un 40 per cent va devaluar la pesseta i va deixar els espanyols sense poder sortir a l'estranger. Per tant, abans de parlar...

I, miri, li recordo quina era la seva inversió quan vostès governaven. Sap quina era la seva inversió? El Plan E. Sap en què consistia el Plan E? A canviar voreres per voreres; això sí, amb uns grans cartells que hi posava: «Plan E. Gobierno de España. Gobierno de Zapatero.» Això és el seu balanç com a govern.

I jo des d'aquí vull agrair al Grup Parlamentari de Convergència i Unió el suport que va donar a la reforma laboral. El Partit Popular tenim una majoria àmplia de govern a Espanya, no necessitem el suport de Convergència i Unió, i Convergència i Unió..., i entenc que Convergència i Unió no vota per altre motiu que no sigui que perquè aquestes reformes afavoreixen les persones. Per tant, vull agrair el seu suport a la reforma laboral que es va aprovar al Congrés dels Diputats, la convalidació del decret llei.

Quant al que ha dit el conseller, el secretari general i la secretària d'Ocupació de la Generalitat de Catalunya, comparteixo plenament l'anàlisi que han fet. Comparteixo inclús la cita de Kennedy que ha fet el senyor Colet de «els joves no hem de pensar què fa Catalunya per nosaltres, sinó què fem nosaltres per Catalunya», crec que és important. Crec que és important no voler una joventut subsidiada i subvencionada, sinó una joventut amb oportunitats i que s'esforci i que treballi i que tiri endavant; no com la proposta del president Montilla a la campanya electoral, que era regalar un xec a tots els joves «nini», segons ell. Per tant, crec que..., jo crec en aquest esperit i des del Grup Popular hi creiem.

També creiem en la necessitat d'introduir l'esperit de l'emprenedoria, tant a l'escola, tant a la formació professional, a la universitat, com també a l'opinió pública, i que l'empresari no sigui sempre el dolent, com volen pintar alguns. També compartim el tema de posar en ordre els vivers d'empresa, compartim les xarxes públiques de creació d'empreses, compartim el suport als autònoms.

Ara, la pregunta que faig és: escoltin, vostès fa disset mesos que governen Catalunya –setze, disset mesos que governen Catalunya–; per tant, quan ho pensen fer? Està molt bé tot això, ho compartim plenament, però quan ho faran? Els recordo que el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya vam mantenir una posició d'abstenció condicionada als pressupostos de la Generalitat de Catalunya, amb la condició que es fes al més aviat possible –i nosaltres ho demanàvem abans de finalitzar el mes de març– la llei d'empresadors de Catalunya, així com la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya. Per tant, doncs els demanem que actuïn de forma ràpida i que posin fil a l'agulla en el tema de la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya, com també en la llei d'empresadors, que crec que són elements fonamentals, essencials per treure Catalunya, i especialment la joventut, els joves, de la crisi.

Avui també m'ha sorprès el que ha dit el senyor conseller. Diu: «Home, es recomana anar a treballar fora del país.» Home, jo crec que aquest no pot ser el missatge, perquè és un missatge molt conformista i autocomplacent. Espero..., no sé si ho he entès malament, ja m'ho

aclarirà, però jo he entès que vostè ha dit això i, per tant, home, jo crec que no podem ser així de conformistes i d'autocomplaents i voler, doncs, que els nostres joves surtin a l'estranger.

I després vostè ha comentat que tenen quantificats quants joves surten envers quants joves entren. Si ens poguéssim donar les dades concretes de quants joves surten i quants joves entren, evidentment ens aniria bé.

I després, doncs, donar un missatge de confiança. Jo crec que en un moment de crisi com l'actual, de dificultats, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya volem mostrar el nostre..., la necessitat de fer reformes, la necessitat de portar a terme canvis. Si fem el de sempre, evidentment caurem en els resultats de sempre –ja sabem quins són–: 50 per cent d'atur, més d'un 20 per cent de..., gairebé un 50 per cent d'atur juvenil i més d'un 20 per cent d'atur en el conjunt de la població activa.

I, per tant, doncs, des del Grup Popular creiem que amb les dificultats que viu avui el mercat laboral necessitem reformes. I nosaltres serem exigents, però alhora evidentment responsables en la necessitat de portar a terme aquestes reformes essencials, bàsiques, i que són la clau per poder sortir de la greu situació econòmica. I per això volem donar un missatge de confiança –un missatge que el tenim grups polítics responsables i governs responsables com el Govern del Partit Popular a Espanya–: que treballarem per les persones, per fer reformes –ho fem cada divendres al Consell de Ministres, el Govern del meu partit; ho continuarem fent nosaltres, i també des del Parlament de Catalunya, actuant de forma absolutament responsable, sent exigents i fermes alhora.

Però sí que demanem i sollicitem al Govern que, amb la màxima rapidesa, porti a terme les reformes necessàries, sobretot en l'àmbit de l'emprenedoria, en l'àmbit de la formació professional –de millora de la formació professional, de fer-ne una formació professional competitiva envers el nostre entorn– i també de les polítiques actives d'ocupació, que són essencials per poder aconseguir, incorporant-hi el sector privat i donant competitivitat a l'actual sistema de relacions laborals, que les actuals xifres d'atur..., en números, no en percentatges; com vostè ha dit, senyora Sánchez, és millor parlar de les persones i dels números concrets i no només de forma relativa, perquè sota cada xifra hi ha una persona. Doncs, perquè aquestes persones que es troben a l'atur, que volen i no poden treballar, puguin trobar una oportunitat laboral i, per tant, tinguin la possibilitat de viure en llibertat. I una de les condicions per viure en llibertat, com diu la nostra Constitució, és disposar d'un dret fonamental de la mateixa Constitució, com és el dret al treball.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, il·lustre diputat. És ara el torn del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i per això compartiran intervenció la il-

lustre diputada Laura Massana i el senyor Pau Planelles. Quan vulguin.

Laura Massana Mas

Gràcies, president. Donar la benvinguda, com no pot ser d'una altra manera, al conseller, al senyor Colet i a la senyora Esther Sánchez.

Bé, a mi, que he pogut estar en altres compareixences per parlar d'atur, per parlar d'ocupació, per parlar d'empresa, no em sorprèn la seva intervenció; la conec, segueix la tendència de sempre. Diríem que, com sempre, cap diagnosi sobre el perquè passa això, cap diagnosi sobre el perquè d'aquest atur juvenil, cap anàlisi crítica sobre el model econòmic pel qual patim aquesta crisi i, en específic, tampoc cap diagnosi, si més no cap factor explicatiu, del perquè els joves i les joves pateixen més aquesta crisi i per què pateixen més aquest atur. Això sí, una frase per a la història: «Els joves no són una espècie a protegir.» Per aquest Govern no hi ha ningú a protegir; no és a protegir una persona que es trobi a l'atur si se li acaba qualsevol forma d'ingrés –perquè per això no hi ha una renda mínima d'inserció–, no és a protegir..., no ho sé, algú que tingui un problema de salut, això no els pertoca al seu departament. Però, en definitiva, tampoc ens sorprèn.

El senyor Colet, de fet, ha fet una intervenció completament liberal, sense tenir en compte que el senyor Adam Smith deia una cosa, és que «fins i tot l'economia ha de tenir una moral». I això s'ha de tenir en compte. Està, de vegades, molt mal utilitzat, Adam Smith.

Nosaltres pensem que cal, si parlem a la Comissió de Joventut, parlar dels joves. No que hi ha uns plans generals, estructurals, que ja els sabem –alguns els sabem–; també ha estat bé que ho sabéssim, però..., del Mobile, que és un tema recurrent. Perquè el conseller també fa una demanda: requereix els joves que siguin emprenedors, requereix els joves que entenguin aquest canvi climàtic. Hi ha hagut una intervenció, que és la de la senyora Sánchez, que almenys intenta empatitzar amb qui pateix; ho ha intentat. De vegades no compartirem la manera, però vostè intenta posar aquest rostre a qui pateix. Tot i que m'ha preocupat molt quan diu: «Les xifres, a veure com ho farem.»

Crec que una de les primeres diagnòsis que vostès no han fet és, per exemple, que la realitat laboral juvenil és molt més dramàtica del que mostren les estadístiques, perquè hi ha moltes persones comptabilitzades que no hi són perquè hi ha formes opaques que ho disfressen, com períodes formatius llargs, o altres formes d'inactivitat que no es contemplen. Per tant, en això ha d'haver-hi transparència. I això seria un dels elements que demanaríem que el poguessin treballar.

Però aquests altres factors explicatius que jo els demano, perquè des de la seva concepció totalment liberal no tenen mai en compte..., que ve a ser la de «d'on partim? De la igualtat d'oportunitats». Vostès, això, ho deixen. Perquè aquest és un país d'emprenedors, això es veritat, però també som un país que intenta tenir, fins ara, una certa justícia social i uns cert drets que, de fet, hem de combatre cada dia, fins i tot al carrer.

Aquesta marcada discriminació d'aquests factors que jo els deia. Com han accedit, aquests joves, al mercat de treball? Ho han fet amb uns contractes negatius i inferiors: contractes temporals, amb beques, contractes de pràctiques... Per tant, són els principals expulsats, sempre. Ja no dic dades d'atur, perquè s'han dit, i molt ben dites. Per tant, tenim uns joves que han estat –i ho seguiran sent amb aquesta reforma laboral, si continua endavant– unes persones sense costos laborals per a les empreses: un any en pràctiques, un any de prova. Fantàstic.

Si a la nostra societat aquest treball mercantil, aquell llevar-se ben d'hora, ben d'hora cada dia per anar a treballar, és la via bàsica d'inclusió social... Totes aquestes, diríem, depreciacions que ja pateixen –per dir-ho amb un terme monetari «devaluacions» que ja pateixen–..., serà la primera generació –no es que pot ser-ho o no ser-ho, ho serà; i ja ho és, *de facto*– que viu pitjor que els seus pares i mares: salaris més baixos, inestabilitat, dificultat... Per tant, hi ha un tema de model.

I, senyor Coto, les reformes laborals vénen des dels anys noranta. (*Veus de fons.*) No, li dic per què. Diu: «Per què va fer les reformes laborals el Partit Socialista Obrer Espanyol?» Dedueixo que pel de sempre. Però el que està clar: perquè hi han uns poders que demanen que el nostre país –i aquest Estat– visqui de mà d'obra barata. Per tant, aquest discurs xoca constantment amb el de la innovació, perquè estem davant d'un govern, senyor conseller, que ha reduït tot allò que afecta la innovació i la recerca. I això és així. Per tant, és impossible. Tenim un govern... Tenim aquí al davant la senyora Sánchez que signa convenis perquè els nostres joves qualificats se'n vagin al Canadà.

I jo també entenc que si algú vol anar voluntàriament al Canadà, a Letònia o a on vulgui, a Lapònia, ho pot fer, però sempre que sigui de forma voluntària, no perquè hagi estat expulsat del seu propi país, quan el seu propi país té i podria tenir feina. Vostès no contemplen cap pla de xoc. Van comparèixer al Parlament, quan l'EPA va sortir disparada amb l'atur, amb un pla de xoc que incorporava coses que ja es feien, que feia el SOC, però no hem sabut res més d'aquest pla de xoc. Hi ha una inactivitat, conseller, en el seu departament, que ens preocupa.

Per tant, vostès avalen propostes com aquesta reforma laboral, com uns pressupostos totalment escanyapobres que només porten realment a més recessió, i que nosaltres entenem que sense aquest estímul del públic cap al privat serà impossible tirar endavant qualsevol cosa. Perquè el problema que tenim amb els joves no és de formació, és un problema..., és que les empreses no els contracten perquè no poden accedir al crèdit. Vostès, això, ni ho plantegen –ni ho plantegen. Aquest és el greu problema de les empreses. No és que hi hagi una mà d'obra més barata, sinó el fet que puguin tenir...

I vostès fan, per mi –i aquí acabaré; si no, no li donarà temps al company Planelles d'intervenir. Hi ha una cosa que fan molt malament i crec que els l'hem de recriminar –i aquí els ho ha dit el Consell Nacional

de la Joventut—, que és obviar la concertació, que és com sempre hem avançat en aquest país, que es concertant. I en el cas dels joves, encara més. O sigui, les imposicions... Tant la reforma com altres qüestions que podríem tirar endavant, com és el pacte d'ocupació juvenil, s'han de parlar, i s'han de treballar en el marc de l'Acord de mesures, amb els joves, amb la patronal, amb el pla específic de joves. Si volen parlar en sentit ampli, la concertació en general. Vostès imposen retallades. Vostès imposen, imposen, imposen, però no parlen. I, en aquest sentit, nosaltres creiem que és el primer que els podríem demanar.

Davant de les polítiques actives han d'ajudar a crear demanda, però vostès sempre posen la mida malament. Vostès destrueixen llocs de treball que ja existeixen, per exemple, en salut, en educació, de manera acrítica. Vostès, diríem, reben allò que fan altres departaments. Reben les persones, en el seu departament, que en els altres departaments fan fora, com el de Salut, etcètera.

I vostès no tenen una visió sostenible, ni de progrés, ni de canvi de model productiu, i es veu en les seves lleis òmnibus, que són un retrocés de vint anys. Això es veu en les seves lleis òmnibus. I es veu quan no es volen reforçar sectors que provenen de les necessitats socials. Vostès també això ho obvien. I òbviamment que sempre hem de parlar i col·laborar amb les empreses privades, però no pot haver-hi aquest suport incondicional.

I aquí acabo, de veritat. Senyor Colet, vostè ha dit que «als joves, ni aigua», però ha fet un reguizell de propostes d'empreses a què s'ha d'ajudar i del model d'empreses a què s'ha d'ajudar, fantàstic —des de les empreses d'alt creixement, etcètera. Nosaltres també creiem, a diferència de vostè, que molts dels joves indignats que sí que estan a les places són joves que o han perdut la feina o que han perdut l'empresa, o les dues coses. No només hi havia persones, en aquest sentit, que no tinguessin interès a treballar, a cooperar, a ser útils a la societat.

Per tant, deixo la paraula reclamant especialment aquest aspecte de visió real de futur. Exigim que s'acabin aquests ajustos que no porten enlloc; nosaltres vam exigir en el Ple monogràfic al president Mas que ho batalli a tot arreu, a Europa i on calgui. I exigir-los a vostès que, si us plau, parlin. Avui tenen les entitats juvenils, utilitzin això per crear ocupació.

Pau Planelles Oliva

Gràcies president. Suposo que serà flexible amb el temps; li ho agrairíem, perquè nosaltres també hem estat flexibles a l'hora de començar aquesta comissió avui. Agrair també la presència del conseller, del secretari general d'Empresa i Ocupació i de la secretària d'Ocupació i Relacions Laborals.

Podríem definir aquesta compareixença d'avui com una compareixença en condicional del Govern sobre l'atur juvenil, ja que bàsicament s'ha parlat d'algunes proves pilot, però no s'ha parlat de cap pla de mesures articulat contra l'atur juvenil, i en cap cas s'ha par-

lat dels recursos dels quals disposa aquest Govern per lluitar contra l'atur juvenil, un any i mig després que vostès assumissin la direcció del Departament d'Empresa i Ocupació. Per tant, el carrer bull. El conseller no hi és, però el Govern segueix carregant a les espatlles de la gent jove i de la gent treballadora, doncs, les receptes liberals per sortir d'aquesta crisi.

En tot cas, hi ha alternatives a tota aquesta situació i les podem detallar breument. No passen, en aquest cas, per la reforma laboral ni per falses promeses de reduir l'atur juvenil a la meitat en poc temps.

La fuga del jovent no és per un període determinat. El problema d'aquest país és que la fuga del jovent es converteix en un problema estructural i, per tant, cal donar-hi situacions àmplies. Jo també em voldria referir a triples discriminacions que es pateixen, a les quals no s'ha fet referència, pel fet de ser jove, pel fet de ser dona, i pel fet de ser d'origen migrat. Quina opinió els mereix, com a responsables del Govern, aquest fet, no?

Pel que fa a les dotacions pressupostàries, els he dit que no han detallat cap quantitat. En tot cas, també els volem fer una proposta, que és per als recursos que l'Estat té en matèria de joventut —no té competències en matèria de joventut, però sí que té recursos—: batallin i nosaltres els ajudarem perquè aquests recursos es puguin destinar, per exemple, a polítiques actives d'ocupació. És una proposta no molt complicada a la qual vostès normalment no han fet referència.

Hem trobat a faltar també tot el tema del cooperativisme —ja se'ls ha dit—; n'hem parlat en diverses ocasions en aquesta comissió. De l'Acord de mesures per a l'ocupació juvenil, que venç aquest any 2012, tampoc n'hem sentit ni una paraula; ni de la seva relació amb el Pla nacional de joventut, ni de la transversalitat de què s'ha de dotar.

Per tant, per acabar i no allargar-me més —encara que tindria moltes coses a dir, no?—: la màxima llibertat és tenir feina, en aquest país. La màxima llibertat a la qual pot aspirar algú és a estar emancipat i que no se li estronqui la vida, l'accés a l'habitatge, l'accés a una feina i la seva dignitat personal al llarg de la vida. Si això es fa creant una empresa, o sent emprenedor, fantàstic. Però és que la majoria de gent no té les condicions a casa nostra per poder-hi accedir. Per tant, també ens agradaria conèixer què fa el seu Govern per garantir l'accés al crèdit de totes aquelles persones que tenen iniciatives, que no necessàriament han de coincidir amb un perfil de jove no aturat que vostès fan servir reiteradament, que no es correspon amb la mitjana ni amb el perfil de jove en situació social més crítica que tenim ara mateix al nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Planelles i senyora Massana. És el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. També compartiran la intervenció l'illustre senyor Pere Aragonès i el senyor Gerard Gómez del Moral. Quan vulguin.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. Li pregaria que quan faltin cinc minuts per al final de la meua intervenció m'avisí i així poder-li passar la paraula... (*Veus de fons.*) De la meua, de la meua; és a dir, quan dels deu minuts en faltin cinc. Així li puc passar la paraula al representant de les Joventuts d'Esquerra perquè pugui fer totes les propostes que hi han.

Bé, consellers, secretari, secretària, els volem donar les gràcies per la seva compareixença en aquesta comissió i pel contingut de la compareixença. Nosaltres, primer, volem deixar clar que som molt conscients de les dificultats del moment. Vostès intenten gestionar la promoció econòmica, la política industrial, les polítiques d'ocupació del nostre país en un moment de crisi econòmica molt important que no és un fenomen català, es un fenomen que ara està concentrat, sobretot, en el sud d'Europa, i que posa en evidència coses que, a nivell individual, a nivell col·lectiu dels nostres sectors econòmics i també a nivell públic, en aquest país probablement no s'han fet bé els darrers anys, amb un creixement econòmic que s'havia sustentat en bases molt febles. I, per tant, ara la crisi posa en evidència tot això.

Dit això, a nosaltres ens agradaria fer una puntualització sobre les polítiques que pot fer el Govern respecte a l'atur juvenil. L'atur juvenil no és un fenomen que pugui ser tractat com una característica a part de l'alt nivell d'atur que tenim al nostre país. Per tant, les polítiques que fem per combatre l'atur, que es tan important entre els joves, han de situar-se en el marc de les polítiques generals d'ocupació.

Avui, els joves que estan a l'atur no són joves que no entenen com els parla el Servei d'Ocupació de Catalunya. Són joves que molts d'ells estan formats, i que s'han preparat, que han fet tot el que els ha demanat la societat, i que en aquests moments no poden accedir a una feina. Per tant, aquelles polítiques antigues d'ocupació juvenil centrades en joves en risc d'exclusió les hem d'abandonar, perquè avui el que és una minoria són els joves que tenen feina –menys de la meitat dels joves menors de vint-i-quatre anys del nostre país tenen feina.

Llavors, podem fer dues coses. Una política descriptiva –com el que crec que ha estat la intervenció, sobretot, del conseller i del secretari general–, o una política transformadora. I dic una política descriptiva perquè, clar, quan s'ha parlat de la fuga de cervells...: «No estem d'acord que hi hagi una fuga de cervells en el nostre país, sinó que es un fenomen de mobilitat laboral.» No és mobilitat laboral, és exili laboral, perquè no és una mobilitat lliure per formar-se, per tenir una experiència; que això, bé... Evidentment, l'enginyer de telecomunicacions que s'ha format gràcies a les beques públiques en universitats del nostre país i que ha d'anar a treballar a Bèlgica o a França perquè aquí no hi ha mercat adquirirà també una experiència, però no és el motiu principal per què marxa. Marxa perquè aquí no hi ha feina o la feina és molt precària, no? Per tant, creiem que això s'ha de tenir clar.

Després, clar, el secretari general ens ha fet una descripció en algunes coses que eren bastant òbvies, i ha parlat que el motor dels llocs de treball són les empreses. Ab-

solutament d'acord, però no les empreses soles. Les empreses necessiten finançament –i aquí hi han polítiques públiques–, necessiten infraestructures, necessiten dotació tecnològica, necessiten polítiques de capital humà, no només del nombre de la força de treball sinó de la capacitat, i tot això són polítiques públiques.

Per tant, el creixement econòmic també està sustentat en això. I ens ha semblat bastant insòlit que faci una crida als joves a superar aquesta situació, perquè jo crec que vostè no compareix aquí com a representant d'una generació, compareix com a representant d'un govern. Si vostè parla en nom de la seva generació i diu: «Miri, la nostra generació ja no som els qui haurem de superar totes aquestes dificultats perquè seran els que vindran els que probablement tindran més responsabilitat.» Cert. Però vostè, com a representant d'un govern... Perquè, clar, si això ho diu com a representant d'un govern, que no ho pot fer i que ho han de fer els joves, vol dir que aquell Govern no fa res, i que potser... Quan ha dit: «Això ho han de fer els joves, no ho hem de fer nosaltres»..., no ho sé, potser ha de deixar pas a algú altre. Crec que no, crec que el Govern ho ha de fer i que vostès ho poden fer.

Nosaltres entenem que no només hem de parlar de polítiques d'ocupació per millorar el SOC, que és absolutament necessari –perquè per alguna cosa funcionaven empreses de treball temporal, i és perquè la gent anava allà a demanar feina perquè el canal públic no acabava de funcionar–, sinó que hi ha d'haver un clima econòmic que permeti trobar llocs de treball. I això és recuperació econòmica.

En aquest sentit, la política industrial és molt important. La informació que se'ns ha donat, en aquest Pla de polítiques industrials que es va presentar fa un mes... Es parlava de dos tractors, no? Per una banda, polítiques relacionades amb la mobilitat –cotxe i moto elèctrica–, i per altra, el Mobile World Capital, que... Però n'hi ha molts d'altres: tota la resta de sectors exportadors. Perquè, clar, hem parlat d'emprenedoria i ha posat l'exemple del senyor Isak Andic. Però el senyor Isak Andic, encara que vagi cada dia amb un jove, podrà tenir, si s'hi dedica..., 365 joves l'any podrà ajudar i fer-los de mentor. Però crec que aquesta no és la política a seguir.

Per tant, hi ha joves que volen emprendre. Però molts dels joves que potser posseeixen una tranquil·litat econòmica que els permetria emprendre –perquè el que està en una situació molt dura no té capacitat de fer d'emprenedor–, molts d'aquets marxen; marxen perquè són els qui tenen una formació de més nivell i perquè els incertius per marxar són molt grans.

Per tant, quines polítiques tenen vostès per a l'economia productiva? De sectors, que algú dirà que són tradicionals... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Són els cinc minuts. Molt bé, doncs, me'n prendré mig més (*rialles*), amb el permís de les JERC, que són molt benèvols amb mi sempre.

Però a quins sectors? Sector del metall, sector de la química, sectors d'indústries relacionades amb la salut, sectors de la mecànica, que algú dirà «són sectors madurs», però són els sectors en els quals Alemanya

és líder, i és on van els joves catalans, alguns dels joves catalans –els que poden marxar, perquè els que es queden aquí moltes vegades és perquè no poden marxar–, els que van a treballar.

I també per territoris: hi havien uns plans d'iniciatives de dinamització comarcal, que eren comarques en declivi industrial. Què n'opinen, d'això? En faran alguns similars o no? Eren comarques, sobretot, basades en la manufactura. I nosaltres entenem que cal política industrial. I cal política industrial perquè, si no hi ha rumb –i ja que hi han metàfores marineres, a aquest Govern li agraden molt–..., ja que no hi ha rumb ni carta de viatge, ens agafem a un flotador que passa. I el flotador que passa, encara que es digui Eurovegas, no ens hi podem agafar, perquè pot ser un flotador que vingui punxat, i que al cap de poc es punxi. I si han posat molta gent que s'agafi al flotador, acabaran tots ofegats.

Per tant, nosaltres entenem que cal política industrial, que cal..., no podem separar les polítiques d'ocupació juvenil de la situació econòmica del país i, per tant..., la JERC se centrarà més en les polítiques concretes d'ocupació juvenil, però nosaltres entenem que cal també, i és responsabilitat del seu departament, una política industrial ambiciosa.

I que no hàgim d'esperar setze mesos a tenir un pla de polítiques industrials, que des del nostre punt de vista és molt escàs i hauria pogut recuperar part de la feina que s'havia fet anteriorment, que millorada, posada al dia i amb els errors corregits, com tothom, doncs, ens hauria pogut estalviar aquests setze mesos que nosaltres creiem que s'han perdut.

Gràcies, senyor president.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Gràcies i, primer de tot, agrair a tots els compareixents avui, per haver vingut a explicar les seves mesures enfront de l'atur juvenil. Però també deixin-me constatar una preocupació, després de les seves intervencions. Aviat pot ser que vostè, senyor conseller, passi a ser, com a mínim als ulls del joves, el conseller de la desocupació, perquè hi ha més joves desocupats que ocupats. I davant d'unes dades tan alarmants, no puc entendre com una de les iniciatives que diuen és que els joves hem d'arreglar el país i que vostès no hi poden fer massa.

És evident que els joves liderarem el futur, i és evident que els joves tenim la responsabilitat de canviar el que no ens agrada, però el que no es pot permetre és que un govern cedeixi als joves la iniciativa de canviar les coses. Evidentment, si vostès governen, han de tenir iniciatives i han de voler capgirar aquesta situació, i més amb discursos abrindats de reduir a la meitat l'atur, que s'havien fet en campanya electoral, que, per cert, el senyor Rajoy també els va fer –li ho comento al senyor diputat del Partit Popular, perquè sembla que ells no els fessin–, que ells també s'aprofiten d'aquesta situació electoralment. No entenem com es pot deixar sense capacitat el Govern per actuar.

I a partir d'aquí constatem una altra preocupació: els joves no necessitem protecció? Jo crec que sí, i crec

que molta. Potser vostès són de la tesi que els mercats es regulen sols i hi ha diversa gent que ho defensa. I això què ha acabat generant? Doncs, ha acabat generant que l'atur recaigui d'una forma molt més accentuada en el jovent; ha acabat generant que els índexs de temporalitat siguin molt més alts entre el jovent; ha acabat generant que els sous més baixos es paguin al jovent. I, per tant, és evident que els joves necessitem més protecció que la resta de persones que estan en el mercat laboral. És que és una evidència; només per les xifres, és una evidència. I, per tant, li demanem al Govern de Catalunya que actuï específicament per defensar les condicions laborals dels joves.

I a partir d'aquí, què pot fer el jovent per Catalunya? Doncs, moltes coses. I evidentment és el que hem de fer. Però jo em pregunto en seu parlamentària, què pot fer el Govern de Catalunya pels joves? –perquè és la tasca que hem de fer en seu parlamentària. I els anomenaré quatre qüestions concretes que m'agradaria que es responguessin, o que ens en donessin més informació.

D'una banda, la formació. És cert que la formació professional és un dels eixos en què hem d'incidir. I en aquest cas, doncs, crec que estem força d'acord que cal fer un pla específic per a la formació professional. Però m'agradaria parlar de la formació en genèric, perquè s'ha parlat d'aquesta teoria del iogurt, però aquí hi ha dues qüestions que em preocupen. Si hi ha una teoria del iogurt, que és evident i que ens hem de renovar, crec que n'hi ha una altra que és la del iogurt desnatat, perquè jo, que també estic al final del que és la meua formació, em trobo amb molts companys que han de rebaixar el seu currículum perquè estan sobrecapacitats per moltes empreses. I les empreses no els volen contractar. I això acaba generant una fuga de cervells. I no es pot negar: és molt bo que la gent tingui iniciatives a l'exterior i internacionalment, però aquets cervells es queden allà. I, per tant, el Govern ha d'actuar sobre això i ens preguntem quines són les mesures concretes per abordar aquest problema.

En segon lloc, què passa amb l'ICF? L'AIJEC feia una entrevista fa poc i demanava que necessitaven més avals i més crèdits. I, de fet, les partides a emprenedors són de les que no s'acaben executant en els pressupostos. Què passa amb l'ICF? Quants crèdits s'han donat? Per quin valor, les partides que estan executades? I el que no, per què no s'executa amb els avals? Quantes peticions s'han rebutjat? És important que si es defensa l'emprenedoria, també es defensi des de la Generalitat que tinguin accessos als recursos que necessiten.

En tercer lloc –i molt ràpid–, m'agradaria que ens indiquéssiu com es troba l'Acord de mesures per l'ocupació juvenil, perquè va ser un pla per consens que va sortir l'any 2009 i que avui no n'hem sentit a parlar, i que finalitza, com comentava el senyor Planelles, aquest any. Ens agradaria saber com està aquest pla i quines són les propostes del Govern per a complir-lo.

I en quart lloc –i per acabar–, ens agradaria parlar de la reforma laboral. La precarització a què ens empeny aquesta reforma laboral als joves és enorme –és enorme. I entrem en una temporalitat constant, i això di-

ficulta les condicions de vida dels joves perquè trenca el cicle de l'emancipació. Per tant, no entenem com aquest Govern, o el grup, si més no, que dóna suport al Govern –com ha anunciat també el senyor Coto, malgrat que no sigui necessari el seu suport–, acabi donant suport a aquesta reforma laboral.

I en segon lloc, per les competències, per la invasió de competències que fa aquesta reforma laboral. Demanem al Govern de Catalunya que defensi les competències de Catalunya. I això ho ha dit el Consell de Garanties Estatutàries, que envaeix competències. Nosaltres us demanem que defenseu les competències de Catalunya.

I en següent lloc, perquè els treu la capacitat d'actuar als ERO, i això ho trobem molt greu. I això és un pas enrere molt important. I nosaltres creiem que vostès, com a govern, s'hi haurien de posicionar en contra, perquè és evident que els joves podem produir més, i podem produir com els noruecs, però el que no farem és fer-ho en les condicions dels xinesos. Per tant, si volem produir més, si volem, doncs, avançar, fem-ho també amb condicions laborals.

I acabo, perquè ens excedim del temps. Senzillament dir-los que si hi ha indignats, no crec que la solució sigui només crear empreses. Si hi ha indignats és perquè hi ha un atur galopant, perquè cada cop els serveis socials i l'estat del benestar és menor, i perquè es van retallant drets socials. Si el Govern vol deixar, o vol que hi hagi menys aturats, actuïn d'una forma determinant sobre l'atur, actuïn per defensar l'estat del benestar i segur que els indignats els ho agrairan.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Gómez del Moral i senyor Aragonès. És ara el torn del Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula en el seu nom la senyora Inés Arrimadas. Si us plau.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Ilustrísimos diputados y diputadas, restantes miembros de la comisión, antes de nada quiero agradecer personalmente la comparecencia del honorable señor *conseller*, del secretario general d'Empresa i Ocupació, de la secretaria de Ocupació i Relacions Laborals.

Hoy en la comisión hemos hablado de temas que son de gran interés para el empleo, y para el empleo especialmente de la gente joven de Cataluña. No me quiero extender en repetir una serie de cifras de paro juvenil que se han dicho hoy, solo podemos resaltar unas cuantas, como que el año 2011 se cerró con un record de parados jóvenes menores de veinticinco años en Cataluña, alcanzando más de 146.000 personas en el paro, lo que supone casi un 50 por ciento de desempleo. Otro dato curioso sería que en el cuarto trimestre del año 2011, mientras que en el resto de España se disminuyó en 1,3 por ciento el paro juvenil, en Cataluña se ha aumentado en otras 1.500 personas más.

Pero teniendo clara la situación actual, que es nefasta, en lo que debemos centrarnos es en cuáles son las medidas que se pueden poner en marcha para solucionarlo o para mejorarlo. No podemos hablar de empleo juvenil sin hablar de otra serie de cuestiones que están íntimamente relacionadas, como son la intermediación laboral, la formación o las políticas activas de empleo. Por eso, desde Ciudadanos queremos poner de manifiesto concretamente tres cuestiones, porque tenemos limitaciones de tiempo, que nos parecen fundamentales para la incorporación de los jóvenes al mercado laboral.

Estos tres temas serían: la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya, el SOC; el modelo de gestión de la formación en las políticas activas de empleo y la reforma universitaria.

En primer lugar, respecto a la reforma del SOC, hay que poner de manifiesto que es una reforma que tiene carácter urgente. Ustedes mismos, cuando estaban en la oposición, manifestaron en múltiples ocasiones la necesidad al Gobierno del tripartito de abordar una reforma integral del Servei d'Ocupació de Catalunya. De hecho, votaron a favor junto con otros partidos como Ciudadanos, para que se pusiera en marcha, pero llevan un año y medio en el Gobierno y aun no se ha abordado esta reforma.

¿Y por qué se debe llevar a cabo esta reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya? Porque es un servicio ineficaz. ¿Y por qué es ineficaz? Pues, como muestra, solo un dato: la tasa de colocación del Servei d'Ocupació de Catalunya es inferior al 3 por ciento. Eso es un sistema ineficaz en la intermediación laboral. Ustedes han hablado antes de por qué no se acercan jóvenes al Servei d'Ocupació. Es que lo mismo no se acerca el resto de población, el resto de empresas y de desempleados. De hecho, vemos como las empresas y los desempleados confían más en otros portales de intermediación privados, como pueden ser Infojobs o LinkedIn, antes de acceder al SOC.

¿Por qué? Pues quizás porque el SOC se centra más en tareas de gestión administrativas y no se centra en desarrollar sus labores de intermediación y de gestión de las políticas activas de empleo. Esto es intolerable, puesto que el SOC es el servicio público de empleo de Cataluña, tiene un coste muy elevado, tiene una estructura territorial muy amplia y muy extensa –que eso, por supuesto, es positivo–, pero cuesta mucho dinero a los catalanes. Y por tanto, los catalanes y la gente que vive en Cataluña exigen que eso tenga un impacto positivo.

Esta reforma integral debería abordar diferentes aspectos que son fundamentales. Uno, que ya se ha comentado aquí por parte de la señora secretaria de empleo, es la colaboración público-privada en diferentes aspectos. Las empresas deben participar más activamente en la programación de las actuaciones que se hacen desde el SOC, para que estas actuaciones sean más acordes con las necesidades del mundo laboral.

También otra pata fundamental de la colaboración público-privada sobre la cual no tenemos muy clara cuál es la posición todavía del Gobierno, es la labor o el pa-

pel que van a tener las agencias de colocación que contempla la Ley 35/2011. Y me gustaría que se pusiera de manifiesto cuál es la posición del Gobierno y cuál va a ser el papel definitivo que van a tener estas agencias.

Otra pata fundamental de la reforma del SOC sería ampliar el valor añadido que se les da a las empresas. La intermediación es bidireccional, es poner en relación a las empresas que tienen trabajadores con personas desempleadas que quieran acceder a un puesto de trabajo. Por tanto, tiene que ser un servicio que preste servicios y preste valor añadido a ambas partes. Si las empresas no ven una gestión eficaz y no ven que acceden a perfiles profesionales adecuados, no accederán al Servei d'Ocupació de Catalunya para buscar trabajadores, sino que se derivarán hacia otros portales u otros elementos privados que ya he nombrado para la búsqueda de empleo. Y eso es también intolerable, porque debe existir, y es bueno que exista, un servicio público de intermediación laboral que sea eficaz, que sea ágil, que preste servicios también a las empresas.

Otra de las patas fundamentales para abordar la reforma integral del SOC sería que las empresas tuvieran un mayor papel en la definición de los contenidos formativos que se dan desde el Servei d'Ocupació de Catalunya. Vemos muchas veces que la formación que reciben los desempleados, especialmente los jóvenes, por supuesto, en programas del Servei d'Ocupació, no es bien recibida o no es bien valorada por los empresarios, en el sentido de que no responde a sus necesidades.

Aquí sería muy importante lo que comentaba la secretaria de Ocupació, que está en proyecto pero que vemos que no se ha puesto en marcha, que es la creación de una red de empresas que colaboren continuamente con el SOC para aportar valor al SOC. Pero, claro, también hay que ofrecerles a las empresas algunas ventajas para que estén dispuestas a colaborar –y a eso me refería antes–, para darles un mayor valor añadido a las empresas.

Otra cosa fundamental es que el contenido de esa formación sea de mayor calidad. Hemos visto que tanto en la legislatura anterior como en los últimos meses, muchas personas desempleadas reciben cursos de formación que se entienden más bien como un mero trámite para seguir percibiendo las prestaciones por desempleo y que el contenido no les ayuda realmente para desarrollarse en su futuro profesional. Esto es intolerable también, porque son, además, cursos que tienen un coste enorme, muchísimo más coste del que se pueda percibir en otras organizaciones externas.

Otro de los temas que también es fundamental: la adecuación de las medidas a los jóvenes. No podemos pretender que colectivos diferentes reciban las mismas atenciones por parte del Servei d'Ocupació de Catalunya, y eso ha ocurrido –ejemplos como la formación, la orientación o el asesoramiento. Los jóvenes sí que tienen necesidades concretas, porque son personas que carecen de experiencia, carecen de contactos profesionales, carecen muchas veces de autoestima o de confianza en poder desarrollar correctamente un trabajo porque no saben realmente si son capaces.

Por tanto, aquí también es necesario que se incorporen medidas específicas para atender las demandas de los jóvenes y que se introduzcan metodologías de intervención innovadoras. Ya hemos visto que son un fracaso, las metodologías tradicionales –del curso, de determinadas horas, del modelo tradicional–, vemos que eso realmente no contribuye a la incorporación de los jóvenes y del resto de personas desempleadas al mercado de trabajo.

Por tanto, se deberían de introducir otra serie de metodologías y de formatos innovadores que trabajen el trabajo en equipo, que trabajen la tolerancia, el trabajo bajo presión, que trabajen determinadas características psicológicas que muchas veces son fundamentales también para el acceso a un trabajo, no solo las formativas, etcétera.

Y, en definitiva, que el SOC deje de ser un mero gestor administrativo y tome más las riendas de las políticas activas de empleo, que es lo que le corresponde, evitando algunos trámites administrativos que no añaden valor y que hacen percibir a la sociedad que trabajar con el SOC es farragoso, y que prefieren muchas veces unos servicios más ágiles de intermediación laboral.

Sé que esa reforma no es fácil, evidentemente; es un servicio público vital y no se puede acometer en dos días. Pero ustedes ya llevan un año y medio en el Gobierno y creo que es hora de que, de una vez por todas, se apruebe una nueva ley que regule el Servei d'Ocupació de Catalunya. Y en este sentido nos gustaría preguntar cuál es la agenda del Gobierno a la hora de aprobar esta nueva ley del Servei d'Ocupació de Catalunya, porque además creemos que es una competencia fundamental de Cataluña.

Luego vemos al señor Mas que intenta regular aspectos que no corresponden a Cataluña, como es el mapa autonómico de España o el modelo de financiación, y sin embargo vemos que no mete mano –por decirlo coloquialmente– a un tema tan fundamental como el Servei d'Ocupació de Catalunya, que sí que es competencia fundamental de Cataluña, ya que es el mayor gestor de las políticas activas de empleo.

El segundo de los temas que me gustaría comentarles es el modelo de gestión de la formación en las políticas activas de empleo en general. En los últimos años hemos visto que se han consolidado unos modelos paralelos. Hay un modelo gestionado por agentes sociales, por sindicatos y por asociaciones empresariales que gestionan unas cantidades millonarias para dar formación tanto a desempleados como a empleados, y vemos, además, que este modelo se viene consolidando aun más con la reforma laboral que ha aprobado el Gobierno central de España.

Muchas veces se ve que esta formación que gestionan estos agentes es de forma paralela, descoordinada y duplicada con la que se prestan por los servicios públicos. Hay veces que se prestan cursos de materias iguales, de orientación diferente, a la vez, etcétera. Entonces, es un modelo ineficaz e ineficiente y no hay más que ver los datos de la falta de adecuación de la formación recibida en las necesidades de la empresa o en la falta de inserción laboral de personas que si-

guen este tipo de cursos. Los agentes sociales deben ser unos agentes, y son agentes fundamentales en un estado de derecho. Pero eso no significa que no se deba trabajar con ellos, o que se deba coordinar con ellos la formación que prestan tanto a desempleados como a empleados que quieren mejorar o reciclarse profesionalmente.

Por tanto, pedimos a la Consejería de Empleo un mayor protagonismo en la supervisión y en la coordinación de sus materias formativas con aquellas que prestan los agentes sociales a través de la fundación tripartita, etcétera. Por tanto, también nos gustaría saber cuál es la posición del Gobierno a este respecto y cuáles son las medidas que tienen en marcha para garantizar que no se produzcan duplicidades y que no se produzcan paralelismos ineficaces en este sentido.

Por último, me gustaría abordar un tema que es fundamental –un tema fundamental para el paro juvenil–, y es una reforma universitaria. Hemos visto datos de paro juvenil, datos escalofriantes. Y muchos de esos jóvenes que están en el paro son personas universitarias, son personas que, como bien decía un compañero antes, han seguido todos los pasos que la sociedad les ha indicado para incorporarse a un trabajo laboral digno, pero que cuando terminan sus estudios se ven frustrados porque sus expectativas laborales no se ven cumplidas.

Además, el sistema universitario tiene un coste altísimo para todos los ciudadanos. Es fundamental que exijamos que ese sistema, que ese modelo universitario, dé los frutos que tenga que dar. Actualmente se asiste a un debate –interesado, por parte de algunos entes, o por parte de algunas formaciones políticas– sobre la necesidad de privatizar la universidad. Nosotros, desde Ciudadanos, pensamos que no es la solución. Somos conscientes de que debe reformarse el sistema universitario porque no responde a las necesidades del mercado laboral.

Vemos, año tras año, como salen miles de licenciados en algunas licenciaturas (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –y ya termino–, que no tienen cabida en el mercado laboral. Eso también es culpa de una programación de formación universitaria. Es cierto que quizás podamos plantearnos diferentes cosas, podamos reformar el sistema universitario, pero el sistema universitario debe abordarse desde la racionalidad, desde el sentido común, para mejorar su eficiencia –fundamental–, su utilidad social y su adecuación al mercado de trabajo.

Ante este problema tenemos dos líneas posibles para solucionarlo: una es la que parece que ustedes abogan, o que gobiernos afines al suyo abogan, que es la de recortes –recortar en investigación, recortar en financiación de las universidades, aumentar las tasas administrativas de las universidades, etcétera–, con la consecuente desigualdad que eso genera. Y otra es la solución de reformar –no recortar, sino reformar. Se puede ser valiente en la reforma de las universidades. Puede ser que no necesitemos facultades que presten la misma licenciatura a pocos quilómetros de distancia –puede ser–, pero ese redimensionamiento del mapa universitario se

tiene que hacer desde la especialización para buscar la excelencia, para que haya un mayor ajuste entre las necesidades que van a tener las empresas de aquí a cinco años y las personas que estamos formando.

El fin de la universidad, a nuestro entender, debe ser formar a profesionales con salida laboral. Pueden ser profesionales muy bien formados, pero si ese perfil no se requiere en el mercado laboral, hemos hecho una inversión..., bueno, no, no hemos hecho una inversión, hemos hecho un gasto. Esta reforma podría traer un ahorro de costes, evidentemente, aunque también habría que tener en cuenta que la disminución o la reorganización de estas facultades debería ir acompañada de ciertas medidas de apoyo al desplazamiento y alojamiento a los jóvenes que estén más desfavorecidos.

En definitiva, y en resumen, creemos muy importante que se aborde la reforma del SOC de forma urgente; por eso demandamos que nos informen de cuál es la agenda del Gobierno para la aprobación; de cuál es el modelo de gestión de la formación de las políticas activas de empleo, y de abordar una reforma universitaria que no se quede en el mero recorte que no solucione el problema, sino que incremente las dificultades.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Moltes gràcies, senyora Inés. I ara, per acabar aquest torn dels grups parlamentaris, és temps per al Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Pren la paraula l'illustre diputat senyor Roger Montañola.

Roger Montañola i Busquets

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller Mena, senyor Colet –secretari general–, senyora Sánchez –secretària d'Ocupació–, benvinguts a aquesta Comissió de Polítiques de Joventut.

Permetin-me que aquest agraiment el fem extensiu, des de..., jo crec que de tots els grups parlamentaris, perquè aquesta comissió que sempre ha treballat amb la vocació de la transversalitat de les polítiques de joventut i que ha focalitzat en aquesta primera etapa de la legislatura tots els seus debats en l'àmbit de l'ocupació, creiem, doncs, que avui tenir la presència dels màxims representants polítics del nostre país respecte a aquesta temàtica es quelcom que avala la feina d'aquesta comissió, que avala la feina d'aquests diputats que hi participem, i també d'aquestes entitats que també hi participen. Per tant, agrair-los la seva presència avui, aquí.

I, per descomptat, vostès han parlat d'atur. L'atur ens preocupa. I l'atur juvenil ens preocupa moltíssim. L'atur ens ocupa, i ens ocupa moltíssim. Però, sincerament –i els ho hem de dir des d'aquest grup parlamentari–, ens tranquil·litza –tot i veient les esfereïdores xifres d'atur– que els representants polítics del nostre país com vostès, ens plantegin, doncs..., creiem que un horitzó positiu de cara als propers anys.

Som molt conscients –jo crec que no només aquest grup parlamentari, sinó que jo crec que també se'n pot extreure de les paraules d'altres grups parlamen-

taris— que la situació actual és molt difícil i que no se solucionarà amb cops de timó espontanis, sinó que el que calen són polítiques que mirin a llarg termini, que mirin de solucionar el problema des d'una perspectiva estructural. I, per tant, les seves intervencions a aquest grup parlamentari l'animen a seguir amb la difícil tasca de combatre l'atur juvenil al nostre país.

Ens anima veure un govern que treballa en xarxa, que treballa conjuntament amb el territori. Ens anima veure un govern que emprèn programes —amb el mateix nom, per cert— i que fomenta l'emprenedoria entre els nostres ciutadans. Evidentment, un govern que també es conscient, igual que ho és aquest grup parlamentari, que no només és l'emprenedoria la que crea llocs de treball, sinó que aquesta és una de les parts, i l'altra és ocupar les persones que no creen llocs de treball per si mateixes; però que, en qualsevol cas, li preocupa això. I que fomenta l'emprenedoria a l'escola —n'hem anat parlant al llarg d'aquesta comissió—, amb programes que no només vagin dirigits amb recursos econòmics a ajudar les empreses, sinó que la mentalitat ciutadana, la mentalitat dels joves, dels estudiants..., s'entengui que el concepte de la creació de l'empresa en essència és positiu i, a més a més, repercuteix positivament en la societat.

Per tant, la positivització de tots aquests termes, que *a priori* pot semblar simple i que es pot derivar d'un discurs polític qualsevol, no és pas fàcil. I, per tant, aquesta feina difícil del dia a dia, de saber mirar més enllà i no mirar a demà mateix, doncs, aconseguir i jo crec que prestigia la tasca que fa aquest Govern.

Feia referència, el senyor Colet, abans, a un exemple molt típic —que a més a més aquest grup parlamentari ja n'ha fet ús en diverses ocasions—: de quin era el paper del empresari en l'opinió pública; en els mitjans de comunicació del país, quin rol jugava, no? Jo crec que això ha anat canviant. Si fem una anàlisi de l'últim any, pocs partits polítics, per no dir cap, no fa ús de la paraula «emprenedoria» i prestigia i denota el fet i la necessitat d'emprendre per si mateix. Per tant, jo crec que aquest és un èxit compartit de tots els grups de la cambra, però evidentment liderat per aquest Govern, que creiem que fa les coses bé en una situació molt i molt difícil.

Sorprenen, evidentment, les opinions dels partits de l'oposició, que, com a tals, han de fer les seves aportacions des d'aquesta perspectiva crítica; només faltaria, és la seva obligació i, a més a més, ho intenten fer de la millor manera possible. Però sí que es cert —i en podem derivar una reflexió que s'ha fet des d'algun grup— que estem —i ho ha dit el mateix conseller— en una situació d'emergència. I en les situacions d'emergència es demanen polítiques que facin front a aquesta situació d'emergència, però que no siguin improvisades.

I en la situació que ens trobem, penso que és més que mai necessari que tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, d'aquesta comissió —que sempre ha intentat treballar des del consens, des de la suma i no des de la divisió—, doncs, fem pinya al costat d'un govern —que podria ser de qualsevol color, però que en aquest cas és de Convergència i Unió—, que busca i treballa per com-

batre l'atur juvenil, però que a la vegada, per combatre aquest atur juvenil, busca inversions a fora del país. Perquè no ens enganyem, aquell qui inverteix, aquell qui crea ocupació en el nostre país..., aquestes accions es deriven positivament sobre el benestar dels nostres joves, sobre el benestar dels nostres ciutadans.

I és en aquest sentit des d'on ens agradaria fer una crida al suport al Govern en totes aquelles accions d'inversió, que provenen en molts casos de l'estranger i que, segurament, garantirien o ocuparien molts joves del nostre país. No és el país somniat, no és la situació somniada —em sembla que això és evident—, fa ja molt de temps que tenim aquesta crisi; però, en qualsevol cas, de la necessitat n'hem de fer virtut i és la situació actual la que demanda que aquests grups, doncs, ens puguin donar cert recolzament.

Si l'objectiu d'aquesta comissió, l'objectiu del debat, és buscar els culpables de la crisi, jo crec que no haurem aconseguit res. Perquè si busquem els culpables de la crisi, tots els partits d'aquest arc parlamentari, excepte alguns, han tingut tasques de govern al llarg dels últims anys en diferents administracions. I, per tant, el més just, el més necessari per al país és que, més que mirar enrere i culpar-nos, que tots segur que hem comès errors —tots els hem comès—, el que hem d'intentar és buscar aquesta unitat, és buscar aquest consens, que faci, i que sumi i que porti, almenys, un futur de millor esperança que el que se'ns planteja ara mateix. Perquè, al cap i a la fi, si fem una anàlisi del que han representat tots aquests debats derivats de l'ocupació, s'ha vingut a concloure en el debat típic en què cadascú ha posat, doncs, la culpa als altres. El Govern actual, evidentment, amb una herència del Govern anterior, però també el Govern anterior amb una situació econòmica i macroeconòmica que, segurament, no era la que esperava, no ens enganyem. Igual que el Govern actual, amb una situació macroeconòmica que no era la que esperava.

I, per tant, analitzant i buscant culpables, creiem des d'aquest grup parlamentari que no ens en sortirem; que la forma de sortir-nos-en és trobar la fórmula de consens que ens pugui aglutinar el màxim de nosaltres. I precisament per això aquesta comissió té l'objecte final, o l'objectiu, de donar o d'aportar una sèrie de propostes conjuntes —de tots els grups parlamentaris, així com de les entitats que la conformen—, per tal de poder combatre aquesta situació d'atur juvenil.

En aquest sentit, i fent referència a propostes i a polítiques que ha dut a terme el Govern en pro de l'ocupació, jo penso que n'hi han hagut moltes. Perquè les polítiques que, en essència, es porten en pro de l'ocupació, en pro de la capacitat o de la facilitació de la creació d'empreses, repercuteixen positivament en la gent jove. És evident que els joves necessiten polítiques de joventut pròpies, per això una direcció general de joventut, que, per cert, des del primer dia treballa conjuntament amb el Govern —i, per tant, això de la transversalitat per aquest Govern no és una qüestió de titular, sinó que és una qüestió de realitat—, i cal que en fem èmfasi, d'això, i que ens en sentim molt orgullosos. Doncs, en aquesta situació en la qual el Govern treballa des de totes les perspectives, el que creu aquest grup par-

lamentari és que no ens podem enfrontar de nou a una situació de divisió total.

En aquest sentit, quan es plantegen propostes, quan es plantegen polítiques, quan es plantegen lleis, com les lleis òmnibus que s'han anomenat... Des d'aquest grup parlamentari creiem que les lleis òmnibus –i aquest humil diputat, que en va ser ponent d'una d'elles–..., podem dir que sí que ajuden a la creació d'empreses, perquè quan a una persona jove, no jove, amb recursos, amb menys recursos, amb dificultat d'accés al crèdit –i en això estem d'acord–, se li diu o se li planteja la possibilitat de crear una empresa, el que vol és que l'Administració no esdevingui un pal a la roda sinó que esdevingui quelcom que l'acompanyi. I aquest és l'objectiu d'aquestes lleis òmnibus. I aquestes lleis òmnibus, que faciliten aquesta creació d'empreses, en segon lloc faciliten la creació d'ocupació.

Per tant, fugint del debat que l'ocupació o que els llocs de treball es crearan amb una vareta màgica, el que hem de plantejar i crear són les condicions, les condicions estructurals perquè això passi. I penso que aquest ha sigut el discurs que molt correctament han fet el conseller, el secretari general i la secretària d'Ocupació.

Per tant, en aquest sentit, avalar el posicionament del Govern respecte a les polítiques d'ocupació juvenil; fer autocrítica, tenint en compte que les xifres són absolutament inassolibles i que no es poden canviar; i defugir de culpabilitats de cadascú i intentar cercar el consens. Crec que aquesta és la nostra obligació, i que la història –i ho dic des d'aquesta solemnitat– recordarà aquesta generació per si és capaç o no és capaç de cercar el consens, i que, per tant, dibuixi el futur que desitgem.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Bé, després del seu torn i de les preguntes que han pogut formular al conseller i als altres membres del Govern, és ara, doncs, el torn que vostès puguin prendre la paraula per donar resposta a aquestes preguntes, i ho farem seguint el mateix ordre d'abans. Per tant, té la paraula l'honorable conseller Mena.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, m'agrada així lligar, amb aquestes darreres paraules del Roger –el diputat Roger Montañola, si em permet formalitzar-ho així–, carregades de bon sentit i d'illusió. Però per fer un seguiment, penso, més acurat m'ajustaré a l'ordre d'intervenció de totes les persones a les quals el president, doncs, els ha donat la paraula, ja oferint-me des del primer moment, en què entenc que per la limitació de temps tots hem d'encabir algunes idees i daixò, però la conselleria..., i jo personalment m'ofereixo a tenir tantes trobades com considerin, en fi, en els moments que considerin també, col·lectivament, personalment, per tractar de tot i d'alguns punts en concret dels que s'han considerat. Per tant, l'ofertament està llançat i és qüestió que mirem l'agenda i quedem el dia que vulguin, qui vulgui quedar.

Per tant, seguint aquest ordre; primer, en Carles Cabanillas, el senyor Carles Cabanillas, de la Federació de Municipis de Catalunya. Totalment d'acord amb una qüestió que ha establert, que si no fos perquè és òbvia no l'hauríem de destacar, però val la pena destacar-la: les entitats municipalistes són la primera trinxera al territori en el tema que ens ocupa. Són els que estan més propers, molt més que el Govern –potser no d'ànima, però sí físicament–, i això els dona un avantatge. Per tant, a l'hora d'establir l'Estratègia catalana d'ocupació, quan es va fer el mapa de necessitats formatives, etcètera, es va dir: sectors, col·lectius de persones i territoris –comarques i municipis. Per tant, totalment d'acord.

Ha introduït ja una qüestió que ha estat reiterada, i que jo penso que, a menys que el secretari general vulgui esmentar alguna cosa..., crec que serà el torn quan parli la secretària d'Ocupació i Relacions Laborals, la doctora Esther Sánchez, del tema de la reforma laboral, i dels pressupostos generals de l'Estat i el canvi molt substancial, en un entorn de consolidació pressupostària en el qual, per poc assenyats que siguem, tots hi som –en la idea de la consolidació pressupostària–, el que hem de discutir –i discutirem, i aferrissadament– és el tema dels ordres de prioritat a l'hora de les partides pressupostàries. Opta, clarament, per les bonificacions a la seguretat social, en gran part per al col·lectiu dels joves; manté, pràcticament, la política de prestacions de desocupació; però clarament redueix, d'una manera molt dràstica, les polítiques actives que nosaltres adrecem als joves. Per tant, aquí.. En fi, si ho té per bé la secretària d'Ocupació, després d'això hauria d'abundar inclús en temes pressupostaris. Pensin que en polítiques actives hi ha una reducció molt, molt substancial. Parlem d'un projecte de pressupostos que encara no està aprovat.

Pel que fa referència –per donar temps, perquè si entro en tots els detalls, òbviament, no..., jo ja m'he ofert per al moment que sigui– a en David Font, que ja s'ha excusat per obligacions amb el seu municipi –crec que he entès–, de l'Associació Catalana de Municipis i Comarques, que ha introduït totes aquestes preguntes que ja he dit –de quins plans d'ocupació, dels pressupostos generals que redueixen polítiques actives i les línies de tractament pels joves–, però ha dit una cosa que... Clar, ara em passa una cosa, que és que nosaltres aquí portem gestió política –i som polítics–, però resulta que, casualment, els tres que estem aquí, potser per circumstàncies de la vida, la nostra vocació vital professional és l'acadèmica, la de ser professors. Per tant, a vegades em surt això. I jo li diria al David, i els ho diria a tots, diguem-ne, que compte amb aquesta referència que ha dit: «Bé, els mitjans de comunicació, tal, tal...»

A veure, un dels exercicis que recordava que feien els meus alumnes, sempre, era..., que fessin servir les xarxes socials i el Google i tal per obtenir una determinada informació, que jo malèvolament preparava perquè els resultats no es corresponguessin amb la realitat. I després ho contrastàvem. I aleshores deien: «Hòstia, compte, compte, que a les xarxes socials i a internet i no sé què circulen a vegades unes informacions, i tal i tal...» Per tant, compte amb això. Compte, perquè aquí podríem prendre mal. I el David Font sembla que, una mica,

ha fet coses que..., els mitjans i les xarxes socials, doncs, daixò. No, és una qüestió que recordo que fèiem molt sovint i sorprenia –sorprenia. Per tant..., en fi, allò que deien en castellà: «Del viejo, el consejo.» Doncs, això.

La Lorena, la Lorena Vicioso, del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. Bé, això de l'atur..., ai, «de l'atur», de l'acord, a què feia referència i que òbviament... Bé, doncs, ara també haurem de plantejar tota la seva renovació, etcètera; això ja ho parlarem amb més tranquil·litat.

A veure, el tema de la reforma laboral, de què parlarà la doctora Esther Sánchez... Compte. Compte, perquè es diuen coses, a vegades... Escolti, això que despareix la negociació col·lectiva... No ho sé, hauríem de discutir-ho. El tema que vulnera la Constitució... A veure, nosaltres tenim un ordre; podem discrepar-ne –i jo potser el primer–, però, escolti, això ho ha de dir el Tribunal Constitucional. Si es posa un recurs, diran si és inconstitucional, si no... Aquí, nosaltres... No és convenient fer aquest tipus d'afirmacions.

D'acord, i s'hi ha fet alguna referència addicional, a part de la Lorena, sobre el cooperativisme i l'atur juvenil. Si no ho tinc malentès, el director general de Cooperatives, que depèn de mi, el Xavier López, el senyor Xavier Lopez va venir aquí. Per tant, jo diria que, més que ara dedicar deu minuts a això, recordin aquella compareixença; i si no, el tornen a convocar i els explicarà amb més detall que no pas jo ara, aquesta qüestió.

I també ha sortit de manera reiterada el tema de la mobilitat internacional dels joves. I jo em reitero en la meva convicció que tenir períodes de formació i d'experiència professional, que sobretot coincideixen amb l'etapa en què un es jove..., perquè després ja veureu –ja ho veureu– que no és tan fàcil, encara que us hi veureu obligats, aleshores –us hi veureu obligats–; però de joves es pot fer d'una manera més electiva. Jo crec que és, avui dia, imprescindible. Avui dia és... Malauradament? No, malauradament o benvingut sigui, però és imprescindible. I no ho hem de veure com una qüestió negativa, per molt que en alguns casos pot ser negativa, sobretot si és això, si és una emigració obligatòria perquè no hi han expectatives al país. Però les expectatives també se les genera un mateix.

El senyor Javier López Fernández, del Grup Parlamentari Socialista. Bé, a veure, aquí també hi ha una qüestió de trampa inicial, perquè resulta que no estem ni al pas de l'equador i em reclama coses de final de legislatura. Vostè sap què passarà al final de la legislatura? Jo no ho sé –jo no ho sé. Vostè ho sap? Perquè, clar, si descompta a data actual, que no hem fet ni el pas de l'equador, qüestions de finals de legislatura... Escolti, esperem a final de legislatura –esperem a final de legislatura. Exacte: hem d'esperar a final de legislatura.

A veure, em critica tots els programes d'austeritat, d'aquí, d'allà, que si això, que si allò..., i, per tant, la necessitat ineludible de consolidació pressupostària. Escolti, per què fem això? (*Veus de fons.*) Bé, i pel ritme. Escolti, per què hem de fer un procés de consolidació pressupostària? No deu ser per algú –i ho diré amb tots els respectes– que deia que «això d'Itàlia i la seva renda per càpita, això ja estava superat, que ara

anava pel Sarkozy! Que això de França ja..., vaja, que quedarien en ridícul, que teníem el sistema financer millor, però el millor del món: de *championship*, escolta!» Perquè, com ho pronunciava així, ho dic així: «De *championship*!» No es pot ser fatxenda, perdoni. Senyor Javier López Fernández, no es pot ser fatxenda. I com ho hem fet –i ja ho assumeixo, perquè en definitiva el president del Govern de l'Estat..., doncs, hem fet de fatxendes–, en conseqüència estem en hora amb això. Escolti, Jo no vaig provocar aquesta situació que ara haig de corregir. És així. Per tant...

Jo ho dic perquè aquest matí, en la compareixença que he tingut a la Comissió d'Empresa i Ocupació quan he presentat, conjuntament amb el director general d'Indústria i el conseller delegat d'ACCÍO, el Pla d'actuacions empresarials i industrials, escolti, alguns membres dels grups parlamentaris de l'oposició m'han dit algunes coses, que els he hagut de dir: «Miri, vostè està traient pit d'això. Si jo hagués provocat la situació que vostè ha provocat, per vergonya pròpia em confondria entre el paisatge, miraria de passar desapercebut.» Però, en fi, això va amb cadascú –això va amb cadascú. Si jo provocho situacions com aquestes que a vegades treuen pit, jo sincerament, hi insisteixo, passaria una mica, allò..., discretament.

Reforma laboral. És que, clar, tot es planteja des d'una perspectiva que entenc perfectament com hem arribat on hem arribat. Perquè, clar, si tot és devaluació interna, rebaixa de salaris..., fins i tot Haití ha sortit pel camí. No, no, escolti, del que es tracta és d'incrementar la productivitat i la competitivitat de l'economia catalana; d'això es tracta. Si creuen que això ho farem amb salaris d'Haití: impossible –impossible. Per tant, veiem les coses des de la perspectiva que són, des de la perspectiva que el que hem de fer és un repte de productivitat i competitivitat; no que el que hem de fer és una política de *low cost* i de salaris baixos i de no sé quina cosa i de no sé quina altra. No es poden fer uns plantejaments de resignació.

Escolti, miri, jo he fet moltes coses a la vida –i perdó que en faci aquesta referència–: m'he guanyat la vida quan era un nano que no devia tenir ni l'edat laboral d'ara, recollint fruita, a Lleida. Jo vaig organitzar..., per exemple, un dels negocis que vaig muntar va ser..., tots els àrbitres dels partits de futbol que es disputaven a Barcelona. Tots els partits de futbol –no aquests de les lligues importants, eh?–..., doncs, jo tenia una xarxa de companys, estudiants, que feien d'àrbitres. Escolti, molts dels passos zebra de pobles de Catalunya els vaig pintar jo, que tenia divuit anys. Perquè tenia una empresa..., que anava als ajuntaments i els deia: «Et pinto els passos zebra i que si això, que si allò.» Per a tot això no tenia ni un crèdit, eh? Sap què tenia? Companys disposats, durant les nits –perquè òbviament ens feien pintar els passos zebra a les nits, que no passaven els quatre cotxes que aleshores hi havia–, a fer això. Fins i tot vaig muntar un conjunt musical i una companyia de teatre. Que cobràvem, eh?, cobràvem entrada per entrar. Òbviament, les classes particulars que vaig donar. I fins i tot vaig muntar una entitat formativa al carrer Montserrat de Sabadell.

I quan vaig acabar d'estudiar –fixi-s'hi, eh?– no havia tocat un ordinador durant tota la meva formació,

perquè senzillament no n'hi havien. És que el full de càlcul no s'havia inventat, escolti! –no s'havia inventat. I jo tenia una calculadora Casio, així de gran, que me l'havia portat la meua germana, que un dia, no sé quan, havia sortit de no sé on. Perquè, compte, no sortíem a fora, perquè vivíem en una dictadura, eh? –vivíem en una dictadura. I aquestes oportunitats i aquestes capacitats de formació i competències que teniu els joves avui dia, nosaltres no les teníem perquè vivíem en una dictadura. I havíem de lluitar per assolir una situació de democràcia i de llibertat al nostre país. I no, no podíem fer totes aquestes qüestions.

Per tant: que hi han molts problemes avui dia? Sí, però ja els asseguro que a començaments dels vuitanta, després dels dos xocs petrolers i del munt de problemes que hi havia, ja els asseguro que trobar feina era molt complicat. Però és que no es tracta que et vinguin a oferir feina a la porta de casa, eh?, tampoc. Es tracta, doncs, d'això: de generar-la, amb aquests exemples que li he posat.

El senyor José Antonio Coto, del Grup Parlamentari del Partit Popular. Al senyor Coto el que li haig d'agrair és que aquest matí, en la interpellació, ha tingut la deferença de..., no haver-hi rèplica, i aleshores he pogut tenir una reunió amb la ministra Fátima Báñez, de Treball. A la ministra Fátima Báñez, de Treball, amb la qual hem parlat –també hi era l'excel·lentíssima senyora Alicia Sánchez-Camacho–, li he comentat que... He arribat una mica tard a la reunió, hi havia alguns empresaris, eh?, i tal. Però he estat a punt de dir una cosa... He fet una referència, que és..., miri, senyor Coto, agafar la interpellació que vostè em va fer, senyor José Antonio Coto Roquet, sobre desocupació juvenil i les polítiques de joventut. Me la va fer el 23 de març de 2011, està al *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya*, pàgines 67, 68, 69, 70, 71 i 72.

Diputat Coto, vostè avui no li faria aquesta interpellació a la senyora Fátima Báñez. El que diu aquí no li diria a la senyora Fátima Báñez. Compte, ella porta més temps, eh?, perquè va entrar al Govern en una data anterior que jo –en un any precedent, jo, òbviament–, i porta més temps perquè això vostè m'ho va fer el 23 de març. He estat temptat –perquè ho portava– d'entregar-li a la senyora Alicia Sánchez-Camacho i a la ministra Fátima, però he pensat: «No, deixem-ho.» No sabia que el veuria aquesta tarda, eh?

Senyor Coto, vostè té –ho espero i li ho desitjo– un llarg recorregut polític en aquest Parlament, i allà –vés a saber– on sigui. Però, compte, perquè ja he sentit el conseller Mas-Colell que li deia, l'altre dia el diputat senyor Fernández Teixidó, i jo també... Compte, senyor Coto, que després aquestes coses, diguem-ne, no afavoriran la seva carrera política. Imagini's que jo entrés ara aquí a començar a dir: «El Govern del Partit Popular el mes de març ha generat 38.000 aturats i no sé què, mentre que jo –jo, jo– he reduït l'atur a 3.700 a... » No. No. És el que dèiem: millor no ser fatxenda –millor. Millor deixem-ho, això, de cantó.

Diputada senyora Laura Massana i el senyor Pau Planelles, dels Joves d'Esquerra Verda. M'he ofert a parlar tants cops com sigui amb la senyora Laura Massana; fins i tot el dia que no coincidim la trobo a faltar, per-

què sempre em va bé parlar amb la diputada Massana, i parlem i parlem contínuament. Parlem al Consell Català de Relacions Laborals, de qüestions laborals; parlem al Consell Català de l'Empresa, de qüestions industrials; parlem contínuament. Ara presentarem el Pla d'energia i canvi climàtic, igual que aquest matí hem presentat el Pla d'actuacions empresarials i industrials, etcètera. Si hi ha una cosa que ens agrada als..., circumstancialment no, però professors és parlar. I si ens donen un micròfon i el president no ens treu la paraula, estaríem aquí que se'ns passaria el partit del Barça i fins i tot la tornada del Chelsea aquí, al Camp Nou.

Miri, vostè ens acusa –concretament ha acusat el secretari general del departament– de negar l'aigua als joves –de negar l'aigua als joves. Escolti, que el seu grup polític no és que va negar l'aigua, és que una mica més i deixa sense aigua potable el conjunt de la ciutadania de Catalunya amb el dèficit que va acumular l'Agència Catalana de l'Aigua: 1.400 milions d'euros! Posi aquests zeros un darrere de l'altre! En perill! –en perill! I ens acusa de deixar sense aigua els joves? Si us plau...

Vinga, vaig acabant. El senyor Pere Aragonès i el senyor Gerard Gómez del Moral, del Grup d'Esquerra Republicana. Miri, jo, al senyor Aragonès, com que s'ha hagut d'absentar, li he dit: ha de parlar amb el senyor Oriol Amorós, que ha intervingut aquest matí com a portaveu del Grup d'Esquerra en el Pla d'actuacions empresarials i industrials. Perquè si són del mateix grup parlamentari, s'han de posar d'acord perquè han dit coses contràries. El senyor Oriol Amorós i el senyor Pere Aragonès han dit coses diferents amb relació al mateix tema: a la política industrial; que, per cert, no sé per què en parla aquí, de política industrial, si al lloc on n'hem parlat a bastament ha estat aquest matí. En fi, hem de posar una mica d'ordre, perquè si no, no daixò.

I parlava d'un enginyer de telecomunicacions, si ha de marxar fora... Si no es tracta d'enginyers de telecomunicacions. A vegades es tracta de coses tan senzilles..., de tenir una experiència vital a l'estranger, per exemple, servint cafès a una cafeteria de Londres per guanyar fluïdesa amb l'anglès. Aquí estem en una compareixença i no es pot fer aquesta dinàmica, però a mi m'agradaria que aixequés la mà qui té fluïdesa en anglès, suficient, en funció de la que ell considera que hauria de tenir. Perquè si no, agafin el primer vol a Londres i a servir cafès. Perquè és imprescindible tenir aquesta experiència vital de món. És així. Si no, això d'incrementar la productivitat i la competitivitat de la societat catalana i de la seva economia..., no ens en sortirem.

I, escolti, senyor Gerard Gómez del Moral, aquesta qüestió de l'ICF, compte, eh? L'ICF està en una situació de risc i de morositat molt elevada. Sé que em diu que no fa prou perquè està en una situació molt complicada. I, escolti, com que això és un tema delicat –és un tema molt delicat–, si vol, ja ensenyarem els números, eh?, perquè no els amaguem, no?

I en el tema de la reforma laboral, escolti, les competències de Catalunya..., això, si no ho tinc malentès, ja està pactat: que totes les competències de Catalunya...

Jo mateix ho vaig dir, eh?, no el Consell de Garanties Estatutàries. En una interpellació parlamentària, em sembla que del seu grup, vaig dir: «Miri, això i això i això i això considerem que podria afectar les competències de la Generalitat de Catalunya.» I aleshores, més enllà que el Consell de Garanties Estatutàries també ho ha dit, ja s'ha negociat. I segons m'ha dit la ministra Fátima Báñez, això està reconduït.

Hi ha una qüestió, que és el tema d'ERO, que nosaltres tampoc estem interessats en això, perquè ens porta més problemes que ajuda. I que tampoc està en la línia europea; no hi ha cap país europeu que ho tingui, eh?, excepte Grècia –excepte Grècia. Nosaltres volem assemblar-nos més a Europa, excepte Grècia; no a Grècia fora d'Europa. Per tant...

I nega la necessitat de fer alguna cosa. Escolti, si amb un 50 per cent d'atur juvenil estem de braços creuats, no és l'actitud. Sap allò que deia l'Einstein?: «Si vols resultats diferents, no facis sempre el mateix.» Si volem resultats diferents, si no volem el 50 per cent d'atur, hem de fer coses diferents. Aquesta gent proposa –bé, el Grup del Partit Popular–..., vaja, el Govern central proposa això, ho analitzarem i amb el treball parlamentari mirarem a veure què.

La senyora Inés Arrimadas fa totes unes propostes que jo desviaria a la doctora Esther Sánchez, la secretària d'Ocupació, perquè ha elaborat molt la reforma del SOC, etcètera.

Moltes gràcies, també, al diputat Roger Montañola, perquè, com he dit, crec que ha fet unes aportacions assenyades. Coincideixo al cent per cent amb tot el que ha dit.

I acabo, per la meva part, president, si m'ho permet –després m'agradaria que el secretari i la secretària d'Ocupació també diguessin alguna cosa–, amb allò que deia el Gunnar Myrdal. El Gunnar Myrdal, quan un dia es va adreçar als joves en una conferència on tot eren joves, els va dir: «Sigueu rebels» –els va dir– «sigueu rebels, però competents –però competents.» El que no m'atreveixo és a preguntar si sabeu qui era el Gunnar Myrdal.

Bé, doncs, ho deixem aquí, president, per la meva part. (*Veus de fons.*) Premi Nobel, eh?, Premi Nobel.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Ara els demanaria, al senyor Colet i a la senyora Sánchez, per quadrar una mica el tempos, si poguessin fer deu minuts entre els dos. És demanar molt? (*Veus de fons.*) Cinc minuts cadascú està bé... (*Veus de fons.*) Bé, serem flexibles amb el temps, com ho hem estat fins ara. Endavant, senyor Colet.

El secretari general d'Empresa i Ocupació

Bé, la Federació i l'Associació..., pel que a mi fa, és dialogar amb el territori; ho fem. Hem creat una taula conjunta, amb l'associació i la federació, per al diàleg. Ja he explicat que el tema d'emprenedoria és un pro-

jecte de fer xarxa amb el món local i em sembla que queda clara la voluntat de treballar conjuntament.

Sobre el tema de les formes de la creació d'empreses, ja ho ha dit el conseller: cooperativa. De la forma no n'he parlat: qualsevol forma. Cada forma té els seus avantatges i els seus inconvenients i serveix per a unes coses més que per a unes altres. I aquí els emprenedors han de triar, allò que ells volen emprendre, quina forma ha de tenir.

El tema de l'emancipació... Vostè m'ha dit que els homes s'han d'emancipar. Indubtablement. Però la clau de l'emancipació és el treball, l'ocupació. I la clau de l'ocupació són les empreses. Per això nosaltres també convidem a crear empreses, d'acord? Perquè indubtablement –algú ho ha dit i no m'ho he apuntat– no tots els joves poden crear empreses –indubtablement. Tant de bo tots els joves creessin empreses! De fet, no està clar que hi hagi algun jove que no pugui crear empresa, però ja admetem que hi ha una part important que no ho voldrà, no podrà. Perquè si tots els joves creessin empreses, Catalunya necessitaria uns 60 milions o 70 milions d'habitants i aleshores tindríem un problema demogràfic important. Hauríem d'exportar emprenedors perquè el territori de Catalunya fos sostenible. Però ja entenem que no necessitem que tots els joves... Però necessitem que una bona cohort de joves vulgui crear empreses.

L'emancipació ve de l'ocupació –l'ocupació de les empreses. I els joves no només poden crear empresa, sinó que estan psicològicament més preparats per crear empresa que a mesura que un es fa gran –és així–: ets més flexible, veus el món d'una manera diferent de com l'han vist els anteriors. I, per tant –i ara ja passo a una altra...– la terra d'oportunitats que és Catalunya... Perquè Catalunya és una terra d'oportunitats. El problema que tenim és que no les aprofitem, però Catalunya és una terra d'oportunitats. Avui és una terra d'oportunitats. Hi han un munt d'oportunitats. I el món és un món d'oportunitats. El problema no és un problema que no n'hi hagin; el problema és un problema de cercar-les. I el problema no és un problema de demanda interior. Catalunya és petita; és allò de l'acudit aquell del president de la Generalitat que viatja a la Xina i el president de la Xina que li pregunta a quin hotel s'allotgen. Som petits. Per tant, es tracta de vendre'ls a fora.

I si miren el creixement del PIB, un mapa de creixement en colors de PIB, veuran que els únics que no creixen en PIB... Pràcticament, l'any 2011, els que no creixien en PIB eren tres, quatre, cinc països del sud d'Europa. Però la resta sí. Per tant, és el món el que té oportunitats. I aquí també n'hi han, perquè hi han empresaris d'aquí que creixen aquí. És a dir, hi han empreses que davallen, però també hi han empreses que creixen. Per tant, no és un problema només de demanda interior, és un problema de demanda exterior. I la demanda exterior es busca i n'hi ha. Escolti, trobem un munt d'empreses en aquest país que conquisten mercats i creixen. La pena és que no en siguin més. Perquè si en fossin més donaríem la volta a la truita.

El tema de quan els plans estaran? Els plans ja estan en marxa. És a dir, la reforma del SOC, segurament,

al final haurem de fer, no ho sé, focs d'artifici perquè es vegi. Poder haurem de subornar els sindicats perquè facin vaga, perquè llavors es quan es nota. Perquè si no... Escolti, les reformes estan en marxa. El problema és que, com totes les reformes, intentem no fer soroll –intentem no fer soroll. Que segurament al final en alguna n'hi haurà? Necessàriament, segurament sí, però tampoc la busquem expressament. Per tant, la reforma del SOC –no ho oblidin– afecta també persones, afecta estructures, afecta un munt de coses, i intentem fer-ho amb compte.

El tema del pla «Emprèn». El va presentar el conseller en el Govern abans de Setmana Santa. Al que ara estem compromesos, el primer semestre, és a presentar la llei. Intentarem complir-ho.

Anem a una qüestió... Vostè ha dit, m'ha citat el senyor Adam Smith, que diu que l'economia ha de tenir una moral. A veure, el que jo dic es basa en un criteri moral. Jo sóc dels que penso que la crisi, al final de tot, és una crisi de valors, que el fonament de la crisi és una crisi de valors. I la crisi de valors... Que parlant en català clar, aquests valors que ens han portat a estirar més el braç que la màniga, doncs, són els que hem de revisar. I, indubtablement, quan jo dic que els joves no és una espècie a protegir és perquè anem protegint espècies i, al final, no hi ha cap espècie que no sigui a protegir. I, al final, resulta que ningú ha d'ajudar els altres. Per mi, tots els que estan fora de la franja dels setze als seixanta-cinc anys són a protegir. I dintre de la franja de setze a seixanta-cinc anys, totes aquelles persones que per malaltia, discapacitat, se'ls ha de compensar la diferència que tenen per poder incorporar-se a la normalitat. La resta, la resta que queda, que som la majoria, i segurament som tots els que estem aquí... Tots no som a protegir. (*Veus de fons.*) No, no... Ara parlaré de la igualtat d'oportunitats.

A veure, perquè hi ha hagut igualtat d'oportunitats... Vostè m'ha dit abans que era lliberal; lliberal amb formació profundament cristiana: vostè sap alguns límits. Els lliberals, si en alguna cosa creuen és en la igualtat d'oportunitats. És el principi essencial del liberalisme: els homes són iguals i han de tenir igualtat d'oportunitats. Igualtat davant de la llei –igualtat, igualtat... Recordi les tres paraules de la Revolució Francesa, que era una revolució ideològicament lliberal. Perquè hi hagi igualtat, una cosa que ha de funcionar és l'ascensor social. I l'emprenedoria i la creació d'empreses és el millor ascensor social que tenim, que permet una persona de classe baixa passar a dalt de tot. A més a més amb un avantatge: que en el món rural, a l'economia rural –quan érem majoritàriament economia rural– agrària, tenir terres o no tenir terres era fonamental. A l'economia industrial clàssica, es necessitaven grans acumulacions de capital. A l'economia de serveis, es necessitava menys capital, es necessitava poder enquadrar molta gent i menys capital. A l'economia actual, hi ha un munt d'oportunitats de negoci, que quasi no es necessita capital, es necessita talent. I l'únic que demanem és: convertim el talent; activem el talent que tenim; que la gent activi el seu talent. Perquè el que es necessita econòmicament no és el problema que tenim, no és la barrera.

De fet, al pla «Emprèn» –com va dir el conseller en el seu moment– la conselleria pensa dedicar-hi durant quatre anys un total de 200 milions, però intentarà mobilitzar 3.500 milions d'euros. Entre crèdits, avals, etcètera, en formes diferents: 3.500 milions d'euros. Nosaltres els mobilitzarem? No, seran els emprenedors; nosaltres serem els facilitadors. Nosaltres no som els protagonistes de crear empresa; els protagonistes són els emprenedors. Nosaltres som els facilitadors, som el camí que a l'emprenedor ha d'ajudar a transitar perquè ens oblidí. A l'Administració se l'ha d'oblidar. No som l'Administració el protagonista de la vida dels ciutadans. Igualtat d'oportunitats: ascensor social. L'emprenedoria és un ascensor social, el més important que hi ha a la nostra societat.

«No només crear empreses», deia Esquerra Republicana o les Joventuts d'Esquerra Republicana. A veure, indubtablement, no només crear empreses. Però ara, amb una anàlisi seriosa, jo diria que això és el que més necessitem. Almenys jo ho crec. Però, indubtablement, necessitem moltes altres coses.

Abans s'ha dit també allò que «he aconseguit la jornada de vuit hores, tots els drets, etcètera». Perquè pogués haver-hi jornada de vuit hores, va haver d'haver-hi un senyor de molt mala fama, i companys seus que..., per exemple, el senyor Taylor, que va augmentar la productivitat de la indústria de tal manera que va aconseguir que el que era treball de sol a sol es convertís en un treball de vuit hores. Després, simplement els treballadors li van recordar als empresaris que aquells beneficis també eren per a ells i li van... Indubtablement, amb la lluita obrera els ho van treure als empresaris. I *chapeau*, jo hi estic d'acord. I segurament si estigués allà i fos treballador també diria el mateix. Però no hem d'oblidar que primer va haver-hi l'augment de la productivitat; i després els empresaris i els treballadors es van repartir els guanys. Per tant, no hem d'oblidar això. Perquè, si no, posem el bou darrere de la carreta i llavors no tira i la cosa no avança.

El tema que aquest Govern ho ha de fer. Sí, sí, el Govern ho ha de fer. Però, a veure, una de les coses més sorprenents de la política catalana – i sobretot quan jo, a l'arribar al Govern, he llegit amb deteniment tots els pactes, els acords, etcètera– és que tot ho ha de fer el Govern. El Govern ho ha de fer tot. Escoltin, el Govern no ho ha de fer tot, és a dir, el Govern ha de fer la seva part, i els altres han de fer la seva part. La concertació és això: uns es comprometen a una cosa i els altres a una altra.

I, finalment, el tema de les universitats. Escoltin, algú ha dit que s'havien de reformar coses d'universitats. Jo ja ho dic, ja els he fet una proposta –de concertació, si ho volen. Pactem que hi hagin plans d'empresa a totes les titulacions; pactem que a la formació professional aprenguin a crear negocis. Que si algú estudia un programa de formació professional de perruqueria, sàpiga crear una perruqueria. I si n'estudia un de reparació d'automòbils, sàpiga crear un taller de reparació d'automòbils. I si estudia farmàcia, sàpiga crear o una farmàcia o una farmacèutica. Pactem-ho. Perquè si ho pactem serà més fàcil. És més fàcil pactar amb la gent

jove que pactar amb els professors universitaris, que són més immobilitistes.

I aquí em sorprèn, de vegades, que jo he demanat canvis, revolució, etcètera –el conseller, el mateix– i després hi han posicions immobilitistes. Ho diré, encara que no hi hagi la senyora Massana... Li diu que jo em pensava que Iniciativa per Catalunya era per la *iniciativa*, i a vegades sembla per a immobilitisme de Catalunya. A mi m'agradaria que fos més iniciativa i menys immobilitisme. Perquè de vegades vostès diuen que els conservadors són els d'aquella banda de l'hemicicle i resulta que vostès, cada vegada que hi ha una proposta de canvi, es posen les mans al cap. I el país s'ha de canviar, eh? I, escolti, segur que els objectius cap a on ha de canviar..., fins i tot ens podríem posar d'acord. On no estem d'acord és amb els mitjans, perquè vostès volen que ho faci el Govern, i nosaltres pensem que ho hem de fer tots. Perquè quan ho feia el Govern, ja vam veure on vam acabar: discutint les xifres de l'atur juvenil.

Per cert, xifres d'atur juvenil, anem a la veritat. Entre setze i vint-i-nou anys. Pla nacional de joventut, la definició: la xifra d'atur juvenil aquest mes, l'última dada publicada –està al web del departament– és 31,7 per cent. És cert que és el 47,9 fins a vint-i-quatre anys, però hem de recordar que quan diem joves és fins als vint-i-nou. Vol dir que hi han, dels setze als vint-i-nou, dos ocupats per cada aturat. Per tant, no és la meitat, és dos per un. Que és molt? Massa. És acceptable? Inacceptable. Ho volem? No. Però tampoc exagerem. És a dir, hi han més joves que volen treballar que treballen que no pas que no treballen.

President...

El president

Senyor Colet, moltes gràcies. I ara, per finalitzar la seva intervenció, té la paraula la senyora Sánchez.

La secretària d'Ocupació i Relacions Laborals

Moltes gràcies. Cinc minuts; intentaré ajustar-me al temps. Federació de Municipis i Associació. Territori? Evidentment, és a dir, en polítiques d'ocupació la nostra premissa, manifestada des del minut 1, ha estat (*veus de fons*) –perdó? (*pausa*)– la de concertació i la d'integrar, evidentment, el territori, assumint que la col·laboració públicopública és la primera, a partir de la qual desplegar la col·laboració publicoprivada. S'ha manifestat així a l'estratègia catalana; s'ha tornat a reiterar en el Pla de desenvolupament de polítiques actives i es reitera en els treballs preliminars que, conjuntament, entitats del món local, agents econòmics i socials tenim, previs a la presentació del Projecte de llei d'ocupació de Catalunya, que, entre d'altres coses, serà la llei de reforma del SOC –«entre d'altres coses», perquè també volem que no sigui la *reforma* de la llei del SOC, des del moment que, com abans deia el secretari general, fa un any que reformem el SOC. Però molt sovint aquestes reformes, com deia abans, no són visibles, no tenen una vocació mediàtica, sinó una vocació clara de convertir el SOC en un organisme públic, eficient i eficaç. I, per tant, en aquest sentit, és evident que

comptem amb el territori i que reconeixem el paper que òbviament han de tenir les administracions locals en el desplegament de les polítiques d'ocupació, i també, evidentment, en les d'ocupació adreçades als joves.

Lorena Vicioso: el pla..., o la renovació del Pla d'accions..., o d'ocupació juvenil. Tenim el Pla nacional de joventut 2011-2020, que contempla mesures específiques en matèria d'ocupació, una bona part del qual es desplega en el si del Pla de desenvolupament de polítiques actives. Amb independència d'aquest projecte, és evident que nosaltres apostem per alguna cosa que va més enllà de l'elaboració d'un pla formal. I dic això perquè és important –i aquí entro a la diagnosi i al com ens observem i si ens observem. L'Acord de mesures per a l'ocupació juvenil a Catalunya 2009-2012, la major part de les mesures que contemplava –algunes de les quals no es van executar durant la legislatura–..., es tractava de mesures bàsicament d'observació, d'anàlisi i de sensibilització i informació. Quatre anys –quatre anys– per observar-se, per informar i per sensibilitzar.

Evidentment, nosaltres, què és el què hem fet? En un any, ens hem diagnosticat i hem començat a fer, perquè entenem –entenem– que el què hem de fer és actuar i integrar, en la nostra actuació, una avaluació que vagi més enllà del que són els indicadors quantitius i qualitius que s'han utilitzat històricament per avaluar, entre d'altres, les polítiques de joventut, i que lamentablement, en la seva major mesura, es limiten a dir, a reiterar: quin ha estat el pressupost assignat i quants han estat o quin ha estat el nombre de persones que ha integrat aquestes polítiques. Això no és avaluació –això no és avaluació.

Per tant, nosaltres, que apostem per polítiques d'avaluació per garantir impacte, per garantir rellevància de les nostres actuacions, i eficiència i eficàcia –perquè és cert que les polítiques d'ocupació costen molts i molts diners al contribuent–, doncs, evidentment que nosaltres apostem per programes, per mesures, sense la necessitat d'emboïllar-les en grans parafernàlies. Tot i que és cert que si hi ha una virtut d'aquestes actuacions és, o pot ser, la capacitat de concertació que es generi respecte del col·lectiu específic en l'elaboració d'aquestes mesures. I en aquest sentit, com ja hem fet amb d'altres col·lectius que no formen part, per exemple, del Consell de Direcció del SOC –el cas del tercer sector–, doncs, evidentment estem oberts i ens oferim per recollir, contrastar i dialogar respecte a quines són les millors polítiques per combatre l'atur juvenil.

Respecte de la reforma? Ja ho ha dit el conseller: no ha quedat acreditat. Això ho acreditarà en el seu moment el Tribunal Constitucional, si és el cas. Crec que és important, en qualsevol cas, recordar que la presentació de les esmenes per part de tots els grups amb representació al Congrés es va tancar dilluns, i que des de llavors són o poden ser conegudes. I, en aquest sentit, crec que és important que coneguim quines són les esmenes que ha presentat el Grup de Convergència i Unió al Congrés per evitar que la negociació col·lectiva deixi de ser l'eix vertebrador, per instaurar el model català de relacions laborals, que aposta clarament per la resolució autònoma dels conflictes derivats de la flexibilitat inter-

na, i que –evidentment, sense perdre el protagonisme de l'autoritat laboral– reclama un paper que vagi més enllà del que és la mera autorització, per ser un paper protagonista en els processos de negociació, per validar que realment es produeixin i per aportar de manera integrada solucions anticipades que evitin la destrucció d'ocupació i que donin sortida i viabilitat industrial a les empreses afectades pel procés de reestructuració, i sortida i viabilitat al futur de les persones afectades per aquest expedient de regulació d'ocupació.

Respecte a les observacions que feia el Grup del Partit Socialista, respecte a la pèrdua de talent –i de fet també ha estat reiterat pel Grup d'Iniciativa–, és evident que nosaltres signem convenis amb el Quebec. I continuarem signant convenis amb tots aquells territoris i amb tots aquells estats que ofereixin possibilitats d'aprenentatge i de desenvolupament competencial, i d'aptituds i d'habilitats als joves catalans. Perquè creiem que és el millor que podem fer per les persones que estan en construcció del seu o de la seva carrera professional. I només cal veure que això és el que ens demana la Unió Europea, a crits. És a dir, la Unió Europea reclama que la població ocupada i desocupada de l'Estat espanyol es mogui, viatgi, surti. Per què? Doncs, perquè s'incrementen més que significativament –al voltant del 65 i el 70 per cent– les possibilitats d'accedir a un lloc de treball quan retornen, o si no retornen al lloc de destí; i s'incrementa de manera significativa el nivell professional al qual accedirien si no haguessin marxat. I, per tant, en aquest sentit, nosaltres hem de potenciar això perquè és el que fa tot el món –tot el món, evidentment, desenvolupat– en aquesta línia d'actuació i és el que reclama, d'altra banda, la Unió Europea.

Quin és el gran repte? Aconseguir dotar-nos d'un teixit econòmic i productiu prou competitiu per, també, atraure talent. I, en aquest sentit, és prou significatiu que la taxa de joves ocupats estrangers és més alta que la taxa de treballadors no joves estrangers ocupats. I, per tant, això vol dir que som capaços d'atraure població estrangera, que precisament, a hores d'ara –amb les xifres darreres de l'EPA–, no és població no qualificada. I, per tant, crec que és demagògic, crec que és un mal favor als joves, abordar aquest debat des de la cultura de la por, des de la cultura del fracàs. Hem de potenciar que surtin, hem de potenciar que el nostre teixit econòmic i productiu sigui..., o capti talent i desenvolupi talent, vingui d'on vingui, perquè com deia abans el secretari general, i abans el conseller, el nostre món és el món. I en un mercat globalitzat, o entenem que el mercat de treball és global o, si no, som petits –petits– i provincians. I això evidentment no ens fa, en absolut, competitiu.

D'altra banda, parlant de pressupost... Senyor López, lamento profundament –lamento profundament– que el seu grup parlamentari a Madrid, que llavors era Govern, a la Estrategia española de empleo, tenint oportunitat de fer-ho –perquè ho vam reclamar, no només Catalunya sinó moltes altres comunitats autònomes–, es negués a garantir uns fons mínims en matèria d'ocupació per a les comunitats autònomes. Es va negar. Nosaltres vam dir: «S'equivoquen, perquè deixen un forat

negre –un forat negre– que no sabem com acabarà, preveient un canvi de govern.» Efectivament. Què ha passat? No tenim uns fons mínims garantits i, per tant, en un procés de consolidació pressupostària, el risc quin és? Doncs, que es buidi o disminueixi, com així ha estat, de manera significativa el pressupost de la Generalitat. Però crec que fem un flac favor a la societat, i crec que fem un flac favor als joves, si no diem les coses com són, i si no ho abordem tot des de la pura veritat.

I en aquest sentit, també, com ha estat apuntat anteriorment pel senyor Coto, recordem que la darrera reforma laboral del PSOE, del Govern socialista, no va tocar cap regulació de la improcedència; no va tocar el tema de l'acomiadament exprés; va modificar la normativa en expedients de regulació d'ocupació i el Decret de regulació dels expedients de regulació d'ocupació, fent –segons la seva terminologia o d'acord amb el seu actual discurs– molt més fàcil l'acomiadament, i no va ser capaç –no va ser capaç– de reconèixer el paper important de la negociació col·lectiva, o el paper que en un determinat moment pot desenvolupar la negociació col·lectiva autònoma en la regulació de les condicions de treball, des del nivell sectorial estatal fins a l'empresa. Això possiblement hauria fet bastant més fàcil el debat entorn de la flexibilitat interna i el debat sobre el paper dels convenis col·lectius empresarials.

Senyor Coto, agraeixo que celebri el suport de CiU a la reforma. Evidentment, nosaltres –i ja ha estat manifestat així i, de fet, per part del Govern, que ha participat activament en aquesta decisió, igual que ho ha fet en l'elaboració de les esmenes– entenem que era la manera responsable d'abordar un debat que s'ha d'abordar en profunditat, assumint, però –i d'aquí ve el contingut de les esmenes–, que aquesta reforma s'ha de millorar molt i molt tècnicament, perquè no acabi provocant més problemes dels que *a priori* vol corregir. I, per tant, nosaltres, com a govern de la Generalitat, celebrarem que el seu grup –Govern a Madrid–, accepti la totalitat de les esmenes que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha presentat a la reforma.

Quan ho farem? Quan farem les polítiques actives, em pregunta? Home, doncs, de nou, quan el Govern de Madrid, del qual depèn el finançament de les polítiques actives d'ocupació en el seu conjunt, decideixi celebrar conferència sectorial. Per què? Doncs, perquè fins aquest moment no disposarem del certificat de crèdit i, a diferència del que han fet altres comunitats autònomes governades pel PP, que han tret convocatòries anticipades i que, possiblement, ara s'han enganxat els dits –i aquesta enganxada de dits va contra dèficit de les comunitats autònomes–, nosaltres, Govern de la Generalitat, que som absolutament responsables amb l'assoliment dels objectius del dèficit i no hem tret ni una sola convocatòria anticipada, només hem d'esperar, perquè tenim el full de ruta dissenyat, les polítiques fetes, els programes elaborats, amb el consens d'agents econòmics i socials i d'entitats locals. I què falta? Doncs, que, poc o molt, Madrid ens acabi donant aquests recursos. I és important que ho faci. Perquè vostè mateix diu que les polítiques actives d'ocupació són essencials. Home, doncs, si són essencials, que ens donin els diners i que, a més a més, intentin,

en la mesura del possible, revertir l'ajust pressupostari que han fet.

Respecte a Ciutadans, les observacions que es feien, d'acord, d'acord..., no ho fem tot a la llei, perquè la llei no canvia les coses. La llei possiblement el que acaba fent és institucionalitzar uns canvis culturals que s'han d'haver començat abans. I ho torno a repetir, la reforma del SOC està engegada des del minut u. Només una observació, perquè cada vegada que jo ho sento, bé, tinc un cert sobresalt. Intentem no valorar la qualitat dels serveis públics d'ocupació a partir d'una dada esbiaixada com és la seva suposada taxa de col·locació. I és esbiaixada per diversos motius. Perquè és una informació estreta de l'enquesta de població activa, d'una pregunta que diu «si vostè ha trobat feina a través dels serveis públics d'ocupació». Que és una pregunta que hauria de ser formulada d'una altra manera per valorar efectivament la taxa de col·locació, i és: «Si vostè ha anat a un servei públic d'ocupació, ha trobat la feina que buscava?» I, per tant, vigilem, perquè molt sovint barregem ous i castanyes i acabem penalitzant injustament uns serveis de col·locació, que, evidentment, mereixen una reforma en profunditat per fer-los eficients i eficaços, però diagnosticats adequadament i en la seva justa mesura.

I per acabar –i acabo, deu segons–, respecte a les paraules del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Horitzó positiu –horitzó positiu–: som terra d'oportunitats i seguirem sent terra d'oportunitats si treballem des del realisme, des de la sobrietat i des d'allò que alguns han començat a anomenar l'optimisme intel·ligent. Què vol dir això? El que vol dir és que hem de conquerir els espais que, ara per ara, només conquereixen aquells que no estan instal·lats en la queixa, que no estan instal·lats en el discurs derrotista ni en el discurs de la por, i que confien que si ens posem tots a treballar, conjuntament, des d'una diagnosi ben feta –que la tenim– i amb unes projeccions econòmiques, que, en molts casos, en matèria d'ocupació també tenim, ens en sortirem. Per tant, moltíssimes gràcies per aquestes paraules d'optimisme i de positivisme.

Res més; moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Sánchez, també, per aquesta extensa explicació.

Bé, donada l'hora aquest matí he decidit que obríssim un nou torn. El que sí que entendre és que si algun dels representants, dels membres de la comissió, creuen que, per al·lusions, han de fer una breu intervenció, doncs, aquest president serà generós i els donarà la paraula, però per un període de mig minut, perquè siguin, si us plau, breus.

(Javier López Fernández demana per parlar.) Senyor Javi López.

Javier López Fernández

Jo no vull fer una intervenció, jo vull fer un comentari; simplement un comentari, de la forma més respectuosa possible.

Aquesta comissió, normalment, no té el to que avui hem rebut de les intervencions de les persones que avui ens acompanyen. I ho vull dir de forma molt clara: el to respectuós, que avui no l'hem rebut, aquí, a la comissió, de les tres persones que ens compareixien. No utilitzem paraules com «fatxenda», normalment, per parlar de la gent, aquí.

La veritat, esperem, aquí, poder debatre sobre l'atur juvenil i debatre algunes coses, que, evidentment, hi han punts de vista diferents. Però els recordo que..., ja sé que vostès són professors d'universitat, però les classes les van deixar fa un any i mig. I no es nota. A mi m'agradava molt la universitat; tant, que vaig acabar donant classes jo també, però quan vinc aquí deixo la gorra de professor. I no volem que ens esbronquin, ni ens ensenyin. Anirem a la universitat per fer això. I esperem que tinguin el respecte que crec que mereixem, eh? Perquè potser som més joves, però de vegades, potser les noves generacions som més educades.

El president

Alguna altra intervenció? *(José Antonio Coto Roquet i Pau Planelles Oliva demanen per parlar.)* Senyor Planelles, trenta segons.

Pau Planelles Oliva

Gràcies...

El president

Sí, disculpi, és que no havia... Senyor José Antonio Coto, del Grup Parlamentari Popular.

José Antonio Coto Roquet

Gràcies, senyor president. Jo crec que el to, tant del conseller com del seu equip, ha estat absolutament correcte. I des d'aquest grup parlamentari ho diem així de clar.

Vull fer dues matisacions. Primer al senyor conseller Mena. Sabia jo que algun dia vostè faria això i em portaria la meva intervenció d'aquella interpellació del dia 23 de març. Però el que també podem fer és comparar el que ha fet la senyora Báñez en aquests primers vuitanta dies de govern i el que han fet vostès. La senyora Báñez ha fet un canvi absolut en les relacions laborals, i la reforma i el marc laboral; en canvi, vostè, en setanta dies, doncs..., bé, la veritat no sé què han fet. I en disset mesos, tampoc. Per tant, espero que ara es posin les piles i que ho facin, i evidentment el Partit Popular serem absolutament responsables i exigents a modificar tant la Llei d'empresadors com la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya.

I quant a la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya, miri, senyora Sánchez, la reducció dels fons destinats a polítiques actives... Vostè sap que són fons fonamentalment destinats a sindicats, que es dedicaven a fer polítiques actives en l'àmbit de la formació. I, miri, nosaltres el que li demanem no és qüestió de recursos –que també, evidentment, i es portaran; l'objectiu

és assolir l'objectiu de de dèficit com vostè ha dit-, però l'objectiu..., per posar, per permetre que la iniciativa privada participi en les polítiques actives d'ocupació, no calen fons públics, cal canviar una llei. Cal canviar una llei i fer una reforma absoluta de la llei. I és això el que li hem demanat. I, per tant, jo espero que vostès, com han dit avui –s'hi han compromès–, en aquests propers seixanta dies –abans del mes juny, d'acabar el primer semestre–, doncs, vostès assolixin aquest compromís que han adquirit avui...

El president

Senyor Coto...

José Antonio Coto Roquet

...a la Comissió de Polítiques de Joventut i el puguin portar a terme.

I ja per últim, senyor president...

El president

Sí, si us plau, són trenta segons i portem dos minuts.

José Antonio Coto Roquet

Per últim –perdó, senyor president, ja acabo–, agrair al Grup Parlamentari de Convergència i Unió el suport a la reforma laboral, a la pujada de l'IRPF, a la regularització fiscal –mal anomenada «amnistia fiscal»–, i avui mateix, doncs, a les decisions de la ministra de Salut, la senyora Ana Pastor.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Coto. És ara el torn d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula el senyor Pau Planelles; per trenta segons, si us plau.

Pau Planelles Oliva

Gràcies, president. En primer lloc, constatem que vostès, en no entrar en la gran majoria d'arguments, en les propostes concretes, doncs, reconeixen el rol d'oposició i d'alternativa que representa el nostre grup. I, en aquest sentit, els agraiem que ens donin aquesta oportunitat política de contrastar el seu model de retallades i l'afectació que té sobre moltíssima gent jove del nostre país, amb el nostre, amb alternatives més justes.

I d'altra banda, jo també, en la línia d'algun altre portaveu, els recomanaria que reservessin el to al·liconador per a les tutories que fan Convergència i Unió i el Partit Popular amb la senyora Sánchez-Camacho, present a les reunions dels dos governs.

Moltes gràcies.

El president

Bé, moltes gràcies, senyor Planelles. Hi ha alguna altra petició? (*Gerard Gómez del Moral i Fuster demana*

per parlar.) Per al·lusions, senyor Gómez del Moral? (*Pausa.*) Trenta segons.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Mirin, si abans estava preocupat, ara ho estic molt més. El conseller d'Empresa i Ocupació ens ha dit textualment als membres de la Comissió de Polítiques de Joventut, i per tant al jovent català: «Agafin el primer vol a Londres i a servir cafès». Textualment. I en segon lloc, el senyor secretari d'aquest mateix departament, amb un 50 per cent d'atur, ha insistit que no calen mesures concretes de protecció per als joves.

L'únic que diré: si us plau, si es veuen amb els braços caiguts, pleguin i deixin pas a qui vulgui arreglar les condicions laborals dels joves i a qui vulgui frenar el gran atur que tenim. Si vostès no es veuen capaços, deixin pas a qui sí que s'hi vegi, capaç.

El president

Jo crec que les posicions han quedat clares i és el moment de donar per finalitzada aquesta comissió.

Primer vull fer tres informacions de caràcter tècnic, i després acomiadar com cal els responsables del Departament d'Empresa que ens han acompanyat.

Primer. Hi han hagut un seguit de modificacions en el calendari de sessions plenàries, que ens obliguen a canviar algunes de les comissions que teníem previstes. No és el cas de la propera, la del mes de maig, que se segueix mantenint per al dimecres dia 16 de maig. Sí que és el cas de la comissió del mes de juny, que passa del dia 13 al dia 20; serà, per tant, el dia 20 de juny. I la darrera, diguem-ne, del període preestiuenc serà el dimecres 11 de juliol, tal com ja estava consagrat.

Des de la Mesa, també, i en nom de la vicepresidenta, un record des d'aquí. Saben que el secretari, el diputat Rafa López, fa uns dies que travessa algunes complicacions mèdiques, de les qual ens consta que es recupera. I, per tant, des d'aquí li volem enviar una forta abraçada, en nom de tota la comissió.

I, finalment, agrair la compareixença de la senyora Sánchez, el senyor Colet i de l'honorable conseller Mena.

Senyor López, aquest president vetlla perquè hi hagi el màxim de respecte. Jo no he detectat cap conducta irrespectuosa en aquesta comissió i crec que els termes han de ser prou complaents per part de les bandes.

Jo, en tot cas, sí que els agraeixo que avui s'hagin presat a dedicar unes hores del seu temps a explicar la feina que fa el Govern, a respondre a les interpellacions dels grups parlamentaris, i per tant, doncs, ajudar-nos que, entre tots plegats, fem un bon servei al país i als joves d'aquest país, per tal que, a poc a poc, anem baixant aquestes complicades xifres d'atur juvenil.

Moltes gràcies, i fins a la propera.

La sessió s'aixeca a un quart de nou del vespre i catorze minuts.